

misli



THOUGHTS - LETO 33



"ČE SE HOČEŠ zameriti na levo in desno, postani urednik," sem neke bral. Vedno bolj spoznavam na lastni koži, da je res tako. Ta se jezi, ker mu ne objavim članka, drugemu ni všeč, da ni šla v tisk njegova "odlična" fotografija. Tretji bi rad videl v MISLIH svojo pesem, pa urednik njegovega pesni-kovanja kar noče "na svitlo dati". Spet drugi se jezi, ker sem mu objavljeni članek ali pismo popravil za tisk. (Pok. o. Bernardu so očitali, da članke "pobernaldi", meni pa, da jih "pobaziljanim" —pomeni pa isto: zamera . . .) En bralec bo šel najprej na križanko, drugemu pa so križanke in podobno samo izguba prostora. Mnogi tudi ne morejo razumeti, da želim sveža poročila, ne šele po treh mesecih in še več. Enemu so MISLI preveč božje, drugemu pa kar preveč človeške. In v marsičem naj bi raje molčale, da se ognejo "politiki".

Urednik mora res imeti kožo kot podplat čez in čez. Če bi se upognil samo da bi se komu ne zameril, bi se moral kar ob vsaki številki — in verjemite mi: vsaka izdaja MISLI bi izgledala kot pravo sračje gnezdo.

Kajne, sračjega gnezda pa le ne bi radi dobili vsak mesec v hišo? In zato bo treba z urednikovo trmo še naprej potrpeti. Končno le mora biti nekdo, ki odloča, kaj pride v tisk in kaj ne. Da je ta oseba ravno urednik, pa nisem jaz določil.

— Urednik in upravnik

K naslovni sliki: Zanimiva fotografija blejske farne cerkve, ki se z obale jezera ogleduje na vodni gladini kakor v zrcalu.



KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America. — Cena I. dela 7.— dol., drugega 8.50 dol.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac—Škerlj), žepna izdaja. Končno dospela nova pošiljka. Cena 8.— dolarjev.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA — 280 strani. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.—dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Ena zadnjih knjig, izdanih v Sloveniji v svetu. Napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal filozof dr. Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

TRENTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal lazarist Franc Sodja. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana 4.— dol., broširana 3.— dol.

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT STREET, VIC. 3101 — Tel.: (03)861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O.BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Letna naročnina (Subscription) \$ 6.—; izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—; letalsko s posebnim dogovorom — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam — Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 — Tel.: (03)380 6110

Novomašno razmišljanje

V RAZNIH ČLANKIH, ki sem jih bral ob letošnjih novih mašah, so mi bile vseč nekatere misli L. K. v Družini. Prosto jih bom nanizal v tem julijskem uvodniku.

Ko se mlad študent odloča za vstop v bogoslovje, navadno žanje vse polno ugovorov. Lahko rečem, da so minili časi, ko bi domači ali kdor koli koga nagovarjal, naj postane duhovnik. Ravno nasprotno. "Kaj te ni škoda za tak poklic? Bodi pameten in ostani svoboden! . . ."

Svoboden? Kaj pa je svoboda in kdo je svoboden? Svoboda je v človeku, ali pa je ni. Vsi jo nosimo s seboj: stari in mladi, bolni in zdravi, na polju ali za katedrom, v ječi ali na prostem, v uniformi ali brez nje, včeraj in danes, vedno, ko sledimo lepemu in dobremu v sebi. Tudi bogoslovec je med štirimi stenami ali pri zaprtih vratih svoboden, prav tako kasneje kot duhovnik, kadar je svobodno njegovo srce, ko je usmerjeno od sebe navzven. Obrnjenost k sebi, sebičnost pa je tista, ki vodi k uničenju edine resnične svobode, da postane človek svoj lastni suženj.

Ob novi maši pa se mnenje o duhovniškem poklicu navadno le malo spremeni. Fant je vztrajal vsa ta leta in prišel do cilja. Sorodniki in znanci se sicer zavedajo, da kaj prida v tem življenju ravno ne bo imel, saj naš moderni svet ne zna ceniti vrednote duhovniške žrtve. Tudi obogateti ne bo mogel, ali dobiti kake važnejše službe v družbi. A posvečenje in razpoloženje pri novi maši je nekaj posebnega, kar nehote občuti prav vsak udeleženec. Njih misli so se nagnile fantovi odločitvi v prid, kajti tudi oddaljeni in bolj na robu vernosti so začutili, da je za tako veliko odločitvijo vendarle nekaj izrednega. Za mnoge nekaj nerazumljivega sicer, toda nekaj je, da se je tak mlad, bister in zdrav človek, ki so mu bila vrata vseh fakultet (morda celo s štipendijo) odprta, kljub temu odločil za študij bogoslovja, ki ga je zdaj srečno pripeljal do posvečenja.

Pa bo tudi ta slovesnost mimo. Izzveneli bodo zvonovi, utihnile slavnostne pesmi in deklamacije, razblinil se bo sijaj novomašnega slavlja. Pričelo se bo življenje, ki prinaša ne le cvetje, ampak tudi trnje: veselje in obilico zadoščenja, a prav tako potrnost, razočaranja in preizkušnje. Tudi duhovnik je samo človek, krhek in slaboten po svoji naravi; pa je kljub temu mnogim v oporo in duhovno pomoč, čeprav se tega morda niti ne zaveda. Svojo osnovno življenjsko držo nosi vedno s seboj: eden je že po naravi poln upanja in se mu oči kar bleščijo od notranje vedrine, drugi je ves zaskrbljen, moti



LETNIK 33

ŠT. 7

JULIJ 1984

VSEBINA:

Novomašno razmišljanje

— L. K. — stran 161

Semeniški portal — stran 162

Iz pesmi Frančišku Sedeju

— S. Gregorčič — stran 162

Svet pozablja na Boga

— P.G. (Kat.glas) — stran 163

Kratke o duhovnih poklicih

— A. K. — stran 164

Po stopinjah Marka Pola

— Janez Primožič — stran 166

Obisk — črtica —

— Stanko Janežič — stran 168

Ocena Kobalove knjige

— Dr. T. Debeljak — stran 169

Izpod sydneyjskih stolpov

— P. Ciril — stran 171

Misli ob dokumentarnem filmu

— Jože Košorok — stran 173

Izpod Triglava — stran 174

"Pedra na gavge!" — Ps. 73(72)

— P. Ciril — stran 176

Adelajdski odmevi

— P. Janez — stran 178

Pesem dveh src — roman

— Florence L. Barclay

— stran 179

Naše nabirke — stran 179

Cerkev v zgodovini našega na-

roda — Naša luč — stran 181

P. Bazilij tipka . . . — stran 182

Kaj pravite? — Doklej še celi-

bat? — S. L. — stran 184

Z vseh vetrov — stran 186

Kotiček naših mladih

— stran 188

Križem avstralske Slovenije

— stran 189

Po "slovensko" se nasmejmo!

— stran 192



PORTAL ljubljanskega semenišča iz 18. stoletja, delo Mislejeve kiparske delavnice, je gotovo eden najbolj znanih, pa tudi znamenitih vhodov v Sloveniji. Dva orjaka podpirata nadzidek, ki nosi napis: VIRTUTI ET MUSIS. V slovenščini se napis glasi: Čednosti in muzam. Vsekakor pa "muza" v tem napisu pomeni vse več kot zgolj navdihovalko poezije v grškem in rimskem bajeslovju: pomeni božje navdihe in navdihe sploh za vse lepo in plemenito. Semenišče naj bi torej služilo v prvi vrsti čednosti in vsemu lepemu ter plemenitemu.

Koliko idealnih slovenskih fantov je v teku par stoletij vstopilo preko tega praga med dvema orjakoma, boječe morda, toda v spremstvu materine molitve. In po nekaj letih resne vzgoje ter vztrajnega študija so se preko istega praga vračali med ljudstvo kot služabniki božji in narodovi: služili so na verskem, vzgojnem in kulturnem polju, ohranjali so svojemu ljudstvu narodno zavest in ga plemenitili v vsakem pogledu. Če bi našteval le najbolj znana imena iz naše kulturne zgodovine, bi jih bila dolga vrsta . . .

ga vsaka napaka na njem samem in na drugih; tretji je preveč ravnodušen do vsega, četrti morda malo preveč skrben za zemeljske dobrine – prav vsakdo je priložnost za vernike, ki ga srečujejo, da ob njem preizkusijo svojo potrpežljivost. Sprejeti morajo takega, kakršen je, tudi z njegovimi napakami, kajti brez nakak ni nobenega človeka na tem odrešenem, a kljub temu grešnemu svetu.

Kaj ji pomeni duhovnik, čuti dobro vsaka količkaj dobra župnija. In morda to še bolj čutijo izseljenske skupine, te družine božjega ljudstva, ki so kakor otočki po tujem svetu in med drugimi narodnostmi. Verniki hočejo imeti duhovnika med seboj, če je le mogoče. Navsezadnje bi lahko duhovnik prihajal k njim tudi od drugod, kakor se dogaja zaradi pomanjkanja duhovnikov po misijonih in manjšim skupinam v izseljenstvu. Opravil bi mašo, spovedal bi vse, ki to želijo, poročil, opravil pogrebni obred, krstil, pa zopet odšel. Poklicali bi ga lahko po telefonu kadar koli in bi z avtom takoj prišel. Vse delo bi bilo torej v redu opravljeno. Toda vernikom, pa ne samo gorečim, to ni dovolj. Čutijo, da je nekaj drugega, če je stalno navzoč med njimi, saj že njegova bližina toliko pomeni. Hočejo, da je med njimi, ne samo zaradi opravkov, ki jih ima kot duhovnik, ampak da je med njimi, kot eden izmed njih, kot nekdo, ki spada tesno k njim, brez katerega je njihova skupnost okrnjena; da se ob njem počutijo kakor čebele v panju, ki čutijo navzočnost matice in so umirjene, delavne, sproščene; če pa matice ni, se vznemirijo in počasi propadajo.

Ob tej sliki pač vedo vsi ugovori in blagi občutek, da je "iz ljudstva za ljudstvo", da je potreben del božje družine na svetu, odtehta vse tisto, čemur se je duhovnik odpovedal s svojim poklicem.



TEŽKO je človek biti, mož še teže v nemoški, nečloveški dobi tej; kdor pa, da mož in človek je, doseže, ta vreden je živeti za vselej.

MOŽ vrli neomahno speje k cilju, v izberi poti si sodnik je strog; ne vda vabljenju se, ne vda nasilju, ne moti hvala ga in ne porog.

NE stan, naslov, zunanje ne priznanje, čeprav med svetom to največ velja, – jeklen značaj, dolžnosti spolnjevanje najvišja prava dika je moža.

SIMON GREGORČIČ

(Odlomek iz pesmi, ki jo je posvetil goriškemu nadškofu Frančišku Sedeju)

SVET POZABLJA NA BOGA

P. G. (Kat. Glas)

KO SO LETA 1974 sovjetske oblasti izgnale Nobe-lovega nagrajenca za leposlovje ALEKSANDRA SOL-ŽENICINA iz Rusije, ga je Zahod sprejel kot junaka in simbol odpora nasproti zatiralnemu komunizmu. Njegov spis "Otočje Gulag" je bil preveden v vse večje jezike svobodnega sveta in je doživel ponovna izdanja v milijonski nakladi. Toda medeni tedni so se za velikega ruskega pisatelja kaj kmalu končali.

KRITIČNE MISLI NA RAČUN ZAHODA

Dokler je Solženicin razkrival grozote stalini-stičnih uničevalnih taborišč v Sovjetski zvezi, je bil dobro sprejet. Kakor hitro pa je začel obsojati filo-zofski sestav leninističnega marksizma in opozarjal, da je ta sistem porodil nečloveška kazenska tabori-šča v Rusiji, je postal zahodnim kulturnikom nadle-ščen. Njegovo protisocialistično nastrojenje jih je za-čelo dražiti in začeli so ga zavračati, češ da je konser-vativno usmerjen in ne zasluži več pozornosti.

Toda Solženicin ni ostal samo pri kritiki lenini-stičnega marksizma; naredil je korak naprej. Življe-nje na Zahodu mu je prineslo spoznanje, da je za-hodna družba prav tako okužena z materializmom kot tista iz vzhodnih komunističnih dežel. Zahodno brezboštvo je prav tako za ljudi škodljivo kot komu-nizem v državah realnega socializma.

Zaradi tega stališča je postal Solženicin za nekda-nje zahodne občudovalce človek nazadnjaških idej, mračnega srednjega veka, verski zanesenjak, ki živi bolj na onem kot na tem svetu. In vendar je Solže-nicinovo govorjenje, tako neprijetno za premnoga ušesa, v bistvu krščansko, le da prenekateri kristjani niso več zmožni niti poslušati, kaj šele razmišljati o tem, kaj pravi.

KJE ISKATI VZROKE HUDEGA V DRUŽBI

Njegov zadnji nastop v javnosti je bil 10. maja 1983 v Londonu, ko je prejel nagrado "Temple-ton", ki se daje takim, kateri imajo zasluge za uveljav-ljenje vere v družbi. Pred njim sta to nagrado prejeli med drugimi ustanoviteljica ognjiščarjev Klara Lu-bich in pa m. Terezija iz Kalkute. Tedaj je Solženicin ob podelitvi nagrade dejal: "Ko sem bil še otrok," — sedaj ima 65 let — "sem večkrat slišal reči stare ljudi, ko je Rusijo kaj hudega zadelo: Ljudje so pozabili na Boga in vse, kar je sedaj prišlo, je posledica tega." Še danes, pravi Solženicin, po tolikih letih razmišljanja

o sovjetski revoluciji, ga najbolj zadovolji razlaga, da je do te revolucije prišlo, "ker so ljudje pozabili Bo-ga".

NEMOČ SVOBODNEGA SVETA

Toda Solženicinova drama je sedaj v drugem.

Dokler je živel v Rusiji, si je umišljal, da je svobo-dni svet poln duhovnosti in zato zmožen nuditi alter-nativo komunističnemu brezboštvu; danes se zaveda, da se je varal. Tudi Zahod je pozabil na Boga. Današ-nji kristjani so zmedeni in razdeljeni pred ofenzivo ateizma. Ne doumejo, da bodočnost človeka ne zavi-si v prvi vrsti od političnih, gospodarskih ali vojaških silnic, temveč od duhovnosti in vernosti ljudi.

Uničevalni bacil laicizma in z njim povezanega po-trošništva je na Zahodu povzročil iste učinke kot ateizem na Vzhodu: ljudje so slabotni, brez energije, moralno na tleh, vedno pripravljene sprejeti novo diktaturo, samo da živijo nemoteno brez posebnih žrtev naprej. Solženicin pa oznanja prav nasprotno: "Trpljenje je bistveno potrebno za moralno rast dru-žbe; potrošniška družba ni zmožna zoperstaviti se komunizmu, zato bo od njega pregažena" (te besede so bile izrečene v intervjuju dopisniku turinske "La Stampe" 26. maja lanskega leta). Da ima prav, doka-zuje geslo nemških pacifistov: "Raje rdeč (pod komu-nisti) kot mrtev" (za ohranitev svobode).

Po Solženicinovem mnenju je prerod družbe mo-goč le potom povratka k Bogu in Kristusovemu nau-ku. "Menim, da smisel življenja za človeka ni v sre-či, temveč v duhovni rasti, ne v iskanju tvarnih u-spehov, temveč v duhovnem dvigu."

Zaradi takih in sličnih izjav si je Solženicin nako-pal očitek, da je moralist in vzgojitelj, ne pa človek kulture. To je očitek, ki se ga bojijo slišati celo pre-mnogi teologi, kaj šele drugi kristjani. Danes je treba govoriti in ukrepati tako kot da Boga ni. Ta misel-nost žal pronica vedno bolj tudi v verne in vedno bolj ločuje Boga od človeka. In ker Solženicin na to opo-zarja, je postal za zahodno družbo neprijeten prerok.



Nekaj misli k sliki: Pri današnjem študijskem sistemu in razkristjanjeni družbi še dober kristjan ni lahko ostati, kaj šele slišati Gospodov klic in mu slediti. Na kakšno bodočo pot se bo fant odločil, kam ga bo nagnilo? Največ zavisi od krščanskega življenja v družini in domače vzgoje.

PETNAJSTLETNI Miran je že nekaj časa nekam skrivnosten. Mama sluti, kaj ga muči: odločiti se mora za poklic, za vstop v življenje. Katero pot bo neki ubral? Kako naj to ve petnajstletnik, ki še ne pozna življenja in ne njegovih dostikrat skrotovičenih poti?

A mama sluti še nekaj več: da njen prvorojenec sliši neko skrivnostno vabilo. Ko se ji fant naposled odkrije in pove, da bi rad šel v semenišče, se njeno srce najprej razveseli: prav tega si je kot mati na tihem želela, dasi še sebi ni priznala. A takoj vztrepetta: kaj pa oče? Saj je veren, toda ali bo njegova vera dovolj močna, da bo premagala "realizem": kot "tizen možakar" želi svojemu sinu najprej "življenjsko varnost", službo, dohodke, položaj v družbi . . . Želi mu seveda, da bi bil tudi kristjan – a da bi zaradi vere toliko tvegati? . . .

Njena bojazen se je izkazala za utemeljeno: oče je odločno odbil vsako sinovo misel na semenišče. Ko bi vedel, je rekel, da bo fant vztrajal, bi še nekako privolil; ne more pa dopustiti, da bi imel sina, ki bi nekaj začel, a ne dokončal.

Ko bi bil Miran popolnoma trden in vztrajen, bi si

najbrž le priboril očetovo privoljenje; a kdo more zahtevati trdnost od petnajstletnika?

+++

Koliko poklicev je zamrlo zaradi strahu: Kaj, če ne bo zdržal?

Tudi duhovniški poklic je tveganje. Toda v katerem poklicu tveganja ni? Vse šole poznajo tako imenovani osip: v osnovnih in srednjih šolah ga štejejo v odstotkih, na visokih šolah štejejo tiste, ki so zdržali do konca. In vendar se študentje pridno vpisujejo tudi tja. Ko ne bi nihče tvegati, ki nekaterih zelo potrebnih strokovnjakov že zdavnaj zmanjkalo.

Kratke o duhovnih poklicih

Osip v semeniščih je na splošno manjši. A še ta ne predstavlja čiste škode. Fantje končajo vsaj šolo, ki jim bo vedno prav prišla kasneje v življenju. Tako je neki maturant, ki je že vedel, da ne bo šel v bogoslovje, vseeno prosil, da bi do konca leta ostal v zavodu, češ: Sošolci, ki so se vpisali na gimnazijo, so že vsi obesili šolo na klin in tudi z menoj bi bilo tako, ko bi ne bil tukaj.

Res, veliko odličnih strokovnjakov na raznih področjih je začelo svojo pot v semenišču. Ko so uvideli, da to ni njihova pot, so se pravočasno pred končno odločitvijo preusmerili in koristili skupnosti druge. Ko pa ne bi bili šli v semenišče, bi mnogi od njih nikoli ne mogli razviti svojih darov.

+++

"Na noben način ne bi v hiši hoteli imeti sina, ki je hotel postati duhovnik, pa tega ni dosegel," je izjavljal oče nekega kandidata za semenišče.

Zakaj tega ne bi prenesel? Ker je ta oče pod vplivom splošnega mnenja naših vernikov, ki večkrat z nekačnim očitkom gledajo na fante, ki so pustili bogoslovje.

Z ene strani je to znamenje, da duhovniški poklic visoko cenijo in da si duhovnikov želijo. Nerazpoloženi so do tistih, ki so jih v pričakovanju – razočarali. Razočaranje je vedno znamenje neuspešne ljubezni. Z druge strani pa je takšno nerazpoloženo znamenje nedozorelosti: naravno je, da vsi kandidati ne morejo vztrajati. Pred duhovništvom je dolga preizkušnja – in preizkušnja je pač za to, da more pravočasno odstopiti, kdor uvidi, da ni za to. Tiste, ki so

odstopili, moramo sprejemati z razumevanjem. Na ta način bomo tudi drugim pomagali, da se bodo lažje odločali za poizkus – in gotovo bodo mnogi tudi uspeli.

+++

“Če boš spoznal, da nisi za to, kar pridi domov, vedno te bomo z veseljem sprejeli!” je govorila mati sinu bogoslovcu. “Toda pridi, dokler je še čas! Ko boš enkrat duhovnik, boji zvest do smrti! Rajši bi umrla, kot pa dočakala sina, ki ni držal svoje obljube...”

To tveganje je mnogo težje. Marsikatera mati in oče trepetata: kaj če sin ne bo zvest? Zato bodo verni starši in vse občestvo res iz srca in veliko ter redno molili za zvestobo tistih, ki so se dokončno izročili Kristusu, da po njih nadaljuje svoje poslanstvo.

Zaradi strahu, kaj bi se moglo pripetiti, pa ne bodo zavirali duhovniških poklicev. Le kje v življenju ni tveganja? Ko se dva poročita, prav tako nihče ne more stoodstotno napovedati, kakšno bodočnost si pripravljata. Kakšna okrutna razočaranja in kako nepričakovane obrate prinese včasih življenje! Bomo potem zaradi strahu prenehali s porokami? Ne bomo imeli več otrok, ker ne vemo, kam se bodo v življenju obrnili?

Brez tveganja ne bi bila pozidana nobena hiša, no-

bena tovarna; brez tveganja ne bi bila napisana nobena knjiga, izdelan noben film. Brez tveganja se ne bi zgodilo nič velikega.

Življenje je tveganje. Kjer ni tveganja, je smrt – konec življenja.

+++

“Doma te rabiš, ne damo te s kmetije,” je odločno pribil sicer veren kmet.

Fant bi imel veselje za šole in duhovništvo, za kmetijo ne. Ko je bilo prepozno za šole, je postal poklicni voznik. Kmetija ga ni dobila. Doma ga sploh malo vidijo, še manj čutijo njegovo pomoč pri delu, saj je največ na potu.

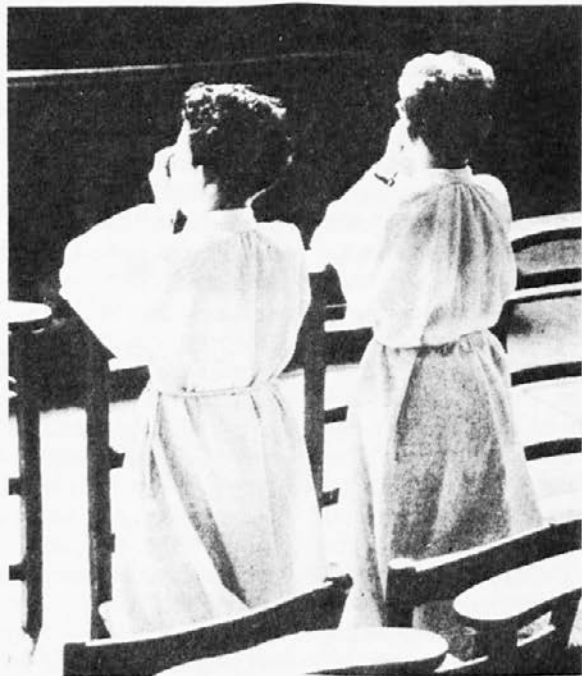
Ena župnija pa je le brez duhovnika.

+++

“Le drži ga!” je svetovala “krščanska” mati hčerki. “Bogoslovci so dobri fantje. Težko boš dobila boljšega...”

Ob spoznanju, da nekoga kliče Bog, se mora zamisliti on sam in pa seveda tudi vsi tisti, ki bi mogli tako ali drugače ovirati njegovo pot. Pretehtati morajo na eni strani koristi, ki bi jih božjemu ljudstvu prinesel nov duhovniški ali redovniški poklic. Ob treznem premisleku se bodo sebične težnje po osebni sreči pogosto umaknile večji vrednosti – koristi vsega božjega ljudstva. Na to bi morala misliti “krščanska” mati in njena hči.

A. K.



Bosta ta dva gojenca malega semenišča dosegla svoj cilj? Dolga je še pot in veliko molitve bo treba za stanovitnost.



Po stopinjah Marka Pola

NASLOV ni ravno točen, saj se moje potovanje ne da niti primerjati s potovanjem slavnega Benečana, ki je sredi 13. stoletja kot prvi človek Zapada stopil v čisto neznane dežele, prišel prav do pekingskega dvora kitajskega cesarja in bil tam nepričakovano toplo sprejet. V začetnih mesecih tekočega leta sem se odpravil na štiritedensko potovanje po deželah bližnje Azije, naših avstralskih sosedov: obiskal sem Thailand (Tajska ji pravimo po naše), Nepal, Singapore (Singapur), pa vsaj malo "povohal" skrajni južni del Malajzijske federacije Johorra. Kaj me je gnalo k temu "pustolovskemu" podvigu? Predvsem sem hotel izpolniti svojo življenjsko željo, ki sem jo gojil v srcu še izza študentovskih let, da bi na lastne oči videl in občudoval pravadne zgodovinske spomenike teh "pravljinskih dežel", ki o njih govore potopisne knjige. Še kot študent kratkohladičnik nisem zamudil menda nobenega predavanja o tem koncu sveta, običajno bogato obiskana v dvorani ljubljanskega hotela Union, naj bo v priredbi Misijonske zveze ali kake druge organizacije. Z očmi in ušesi ter odprtimi usti sem sledil misijonarjem ali laikom, ki so govorili o teh, takrat nič ali komaj poznanih samostojnih ali kolonialnih deželah. Zdaj pa so me tedenski sporedi na TV-zaslону spodbudili, da na svojo roko – ne vezan na skupino – potujem v te dežele naših azijskih sosedov.

Jekleni ptič letalske družbe Thai International se je v pičlih enajstih urah spustil na mednarodnem letališču glavnega mesta Tajske, Bangkoka. V hotelu me je že čakala soba. Naslednji dan pa sem se pridružil izletniški skupini, da si ogledam nekatere znamenitosti – le tako res nekaj vidiš, kar ostane drugače prikrito. Predvsem nas je zanimal mestni "Floating Market" in pa kraljeva rezidenca z znamenitim svetiščem "Emerald Buddha". Če bi v Bangkoku ne bilo nič drugega – to dvoje je vredno videti in ogleda si

prav vsak turist. Že ime "Floating Market" pove, da mora biti na vodi. Res se ta trg razprostira po glavnem in stranskih kanalih teh "Azijskih Benetk" – blago se prodaja in kupuje iz čolna v čoln. Ob obrežju pa stoje primitivne hišice na kolesih – kakor na nekdanjem ljubljanskem Barju "mostiščarji". Povsod je videti tudi dosti revščine in ljudje delijo te življenjske prostore tudi z domačimi živalmi.

Po treh dneh postanka in ogledov sem odletel preko Rangoona in Bangladesha (dve uri in pol je trajal polet) v edino neodvisno Hindu državo pod Himalajo – Nepal. Dežela s trinajst milijoni prebivalcev in z nekaj preko 145 kvadratnimi kilometri, kar je približna površina naše Viktorije, se prišteva med države v razvoju, to je takoimenovani "tretji svet". Saj je šele pred 25 – 30 leti odprla meje, tako domačemu ljudstvu kakor tujcem. Počasi pa gofovo se kažejo uspehi napredka. Pa kakor smo rekli svoj čas doma: "mного Save bo še steklo v Donavo", da se bo kaj poznalo. Menim, da predvsem manjka tuja pomoč v kapitalu, ki je za razvoj nujno potreben. Turizem počasi pa gotovo prodira v naselja, mlajši in šolsko izobraženi sloj prebivalstva več ali manj razume kot svetovni jezik angleščino.

Kot sem tudi sam storil, priporočam vsakemu, da se pred odhodom v neznano tujino dobro pouči o deželah obiska. Tako se bo počutil mnogo bolj varno v vsakem pogledu in ne bo končal s kako veliko – ničlo. Sam sem že vnaprej sklenil, da bom odklonil hotele z njih udobnostjo in pokloni, ki pa so drago plačani – ter se zadovoljil z običajno "Guest House", katerih poleg velikih hotelov tudi v Kathmandu ne manjka. Po neizogibnih letalskih ceremonijah sta se mi približala dva Nepalca in me spraševala glede prenočišča. Izrazil sem željo, da mi je dovolj streha nad glavo in primerna postelja z zajtrkom. In že smo se odpeljali v novo trinadstropno stavbo. Z obema sem postal zares prijatelj, kar drži še danes. Vsak dan smo se popeljali v drugi del dežele.

Vsakemu obiskovalcu Nepala priporočam, da ima v redu svoj potni list in seveda vizo, kajti tudi preprosti Nepal hoče imeti nadzorstvo nad brezobzirnimi turisti, ki jih je v zadnjih letih vedno več, saj je Nepal s svojimi himalajskimi vrhovi postal prava Meka. Lahko se ti zgodi, kot se je meni, da se nepričakovano znajdeš pred zaprto cesto, kjer moraš plačati cestni davek ali pa moraš pokazati policiji svoje dokumente. Slišal

sem, da hočejo odpraviti že kar razširjeno navado, da turisti protizakonito tudi po več mesecev sami podaljšujejo bivanje v deželi, akoravno se dovoljenje brez posebnih težav dobi na pristojnem ministrstvu.

Ko si že v "deželi bogov", ne pozabi se napotiti še v 220 kilometrov od Kathmandu oddaljeni letoviški kraj Pothara, ki leži sredi himalajskih vršacev, pokritih s snegom in ledom. Z našim Blejskim ali Bohinjskim jezerom bi lahko primerjali njegovo kristalno čisto jezero, sredi katerega stoji dvatisočletni budistični samostan. Žal je bil zaprt in si ga nisem mogel ogledati. Ne moreš pa tu pričakovati razkošnega hotela, ampak ima napis Hotel le preprosta stavba. Če si pravi turist, moraš biti pripravljen na vse, potrpeti nekaj noči ob pozabi na vso ugodnost in se prilagoditi razmeram.

Najvišji vrh sveta – Mt. Everest – sem si najlepše ogledal z razgledne točke, kako uro vožnje z avtom iz Kathmanduja. Najboljši čas je, kakor pravijo, ob sončnem vzhodu, ob kakih peti uri zjutraj. Daljnogled ali tamkaj nameščena kaj preprosta priprava ti zaželeni vrh planincev, "streho sveta", približa, da je pogled zares užitek. Takrat občutiš vsaj malo tega, kar občutijo planinci, če se jim posreči doseči vrh. A da ti višina ne bo pretresla kosti, moraš tudi že ob tem pogledu imeti s seboj kaj zares zimskega, kajti zgolj pogled na mogočni vrh te ne bo ogrel . . .

Kdor se želi prepričati, kaj pomeni beseda "siromaštvo", naj obiše zaledje azijskih dežel. Tudi Nepala, kamor so se zatekli tibetanski begunci. Po begu njih verskega poglavarja Dalai Lame so tu našli zavetišče in se v glavnem preživljajo z izdelovanjem preprog. Pa moram dodati, da sem kljub očitni revščini srečal veliko nasmejanih ljudi. Ni jih še zastrepila civilizacija dvajsetega stoletja in ker nimajo želja, so mnogo bolj zadovoljni s tistim malo, kar imajo, kakor pa mi, ki nam nikdar ni dovolj . . .

Teden dni Nepala je hitro minil – letalska vozovnica me je klicala na povratek v Tajsko. Ogledal sem si še zapadni del proti meji Burme, kakor tudi severni del, ki meji na Laos. Marsikdo od bralcev je videl film

"Bridge over River Kwai", ki je svetovno znan, kot je znana zgodba, po kateri so film posneli. Most so gradili vojni ujetniki pod nečloveškimi pogoji in krutim nadzorstvom japonskih zasedbenih oblasti. Tako Tajsko kot Burmo so zasedli Japonci in namen so imeli prodreti celo v Indijo. Ker med obema deželama ni bilo suhozemske zveze, so pripravili načrt povezati ju z železniško progo. Delno jim je to uspelo z zgraditvijo mostu preko reke Kwai in proge skozi džunglo, konec vojne pa jim je prekrizal nadaljne račune. Danes je ogleda vreden muzej nekdanjega taborišča vojnih ujetnikov in obisk pokopališča, kjer počiva skoraj 6000 zavezniških vojakov, ki so podlegli japonski krutosti ali postali na prisilnem delu žrtve zavezniških zračnih napadov.

Drugo največje mesto Tajske je industrijski Chiang-mai, južno od laoske meje; tudi ta je bil moj cilj. Tam sem prišel v stik s prebivalci plemen Mao in Karen, ki s svojo upornostjo delata sive lase tako centralni vladi v Bangkoku, kakor v Rangoonu. Ob mojem obisku pa je bilo, hvala Bogu, vse mimo.

Tretja država, ki sem jo obiskal, je Singapur, ali kakor se po pravici imenuje: Garden City. Mesto je res lahko primer vsem, zlasti pa Avstralcem, kako je mogoče dva milijona Kitajcev in Malayzijcev držati, da je vse v brezprimerni čistoči in v prometnem redu. Tako malo prostora, toda vsega v malem, kar ti srce poželi. Dovolj parkov in drevoredov, ob cestah zeleni pasovi, da se oko ne utruji na betonu. Višek je obisk glavnega otoka Sentosa, na katerega prideš z železnico, po njem pa se lahko voziš z "monorail-om". Vreden je tudi ogled muzejev, živalskega in botaničnega vrta, pa sto drugih zanimivosti – če imaš seveda čas in kaj v žepu.

Nobenemu turistu ne bo žal, da jo mahne iz Singapura preko Johorra Strait v južno malayzijsko zvezno državo Johorra, vsaj za nekaj uric. Tako sem storil jaz, četudi tega prej nisem načrtoval. Tako lahko rečem, da sem se v štirih kratkih tednih "potepal" po štirih deželah južnovzhodne Azije.

JANEZ PRIMOŽIČ



MODER je tisti človek, ki se vedno uči od drugih.

MOČAN je tisti človek, ki zna brzdati svoje želje.

BOGAT je tisti človek, ki je zadovoljen s tem, kar ima.

SPOŠTOVAN je tisti človek, ki spoštuje druge.

NERAZLOČNO momljanje, godrnjanje v nizkem, globokem tonu, vse bliže – dvignil sem oči iznad knjige in se ozrl skozi okno. Preklasto dolga postava, a že nekoliko sklonjena, kot pretanka palica fiziološka v gredi, se je pravkar premaknila mimo okna.

Tišina za hip. Nato krepek udar po vratih, da sem vztrepetal.

“Naprej!”

“Hvaljen bodi Jezus Kristus, gospod!”

“Na veke!”

“Če bi mi kaj dali, vas prosim, gospod. Ubožec sem, sami vidite, gospod.”

Nasul sem mu pest drobiža v debelo dlan.

“Zahvalim, gospod!”

Stal je v mojem tesnem, ubornem uradu in me gledal s svojimi rjavimi očmi. Nekaj svežega in zaupnega je sevalo iz njih. Bil je na novo obrit, le ščepec trdih brk je visel na gornji ustni in iz nosa se je venomer cedilo nanj.

“Že bi imeli kako obleko, gospod, kako suknjo – debelo, za zimo. Burja piha in . . . če bi imeli . . . ?”

Poiskal sem star plašč. Oblekel ga je in vse bolj so se mu usta širila v smeh, posebno še, ko sem mu ponudil kozarček tropinovca.

“Veste, gospod, kaj bi vas še prosil: napravite mi pisanje, razumete, pisanje, kdo sem in kaj sem. Imel sem papirje, pa – saj veste, papirji: strgajo se ali pa zgubijo. Zaprli so me, veste, en mesec sem bil tam – v luknji, ha, ha. No, pa mi je dobro šlo. Jesti so mi dali in še obrili so me nazadnje. Vse zastonj. Samo, veste, gospod, pijače niso dali nič in to je slabo. No, danes so me spustili – za praznike. In zdaj nimam papirjev. In če jih nimam, me bodo spet zaprli. Rekli so, da ne smem prositi. Kaj bom pa jedel in kaj bom oblekel, če ne bom prosil? Vidite, gospod, zato mi napravite papirje, prosim vas, gospod!”

Govoril je počasi, v presledkih, z robotnim moškim glasom. Kdaj kdaj mu je beseda stekla kot voz brez zavore po bregu navzdol, potem se je naenkrat ustavila in se zapletala kot pri jecljajočem otroku. Iz ust je zaudarjalo po žganju in vinu.

“Od kod pa ste?” sem ga vprašal.

“Jaz? S Krasa. Tam sem se rodil.”

“V katerem kraju?”

“Čakajte, imam že nekaj zapisano.” – Privlekel je zmečkan in zamaščen kolkovani papir iz žepa.

“To so mi napisali pri Sv. Ani. Kupil sem tobak, pa so mi napisali.

Vzel sem papir in bral. Z velikimi nerodnimi črkami je bilo napisano skoro čez vso stran: Rasem Francesco, nato S. Pietro del Carso 4. 12. 1901.

“Veste kaj, gospod,” se je zopet oglašil moj gost, “vse bo dobro, samo eno vas prosim, lepo vas prosim, gospod: pritisnite svoje ‘štemplje’ na ta papir in pod-



STANKO
JANEŽIČ:

Obiske

pišite se, pa bo prav!”

Na smeh mi je šlo vse bolj, mož pa me je prijel za roko in nadaljeval prigovarjanje z vedno večjim pogumom, vnemo in doslednostjo.

“Vi niste iz te župnije,” sem mu dejal, “v tukajšnjih župnijskih knjigah vas nimamo zapisanega.”

“Saj je vseeno, gospod. Rodil sem se gotovo in tu sem. Samo da so pečati, pa bo vse v redu. Dajte, gospod, bodite tako dobri!”

“Čakajte, rajši vam napravim novo pisanje,” sem slednjič spregovoril.

Zažarele so mu oči.

“Dajte, dajte, gospod!”

“Vaše ime je?”

“Franc Ražem,” je samozavestno odgovoril.

“Oče?”

“Je umrl.”

“Kako mu je bilo ime?”

“Ga nisem poznal.”

“Mati?”

“Kata.”

“Dekliški priimek?”

“Kata, vedno Kata. Je že umrla, reva. Pred desetimi leti. Bog ji daj nebesa!” Nehote si je otrnil solzo.

“V kateri župniji ste bili rojeni?”

“Reber.”

“Kakšna Reber?”

“Kraška Reber.”

“Tu pa piše Št. Peter.”

“Št. Peter je blizu. Tam so bili gospod in štacune, v Rebri pa je bila moja mati.”

Postalo mi je kolikor toliko jasno. Napisal sem priporočilo za škofijski urad, naj izdajo krstni list na ime: Franc Ražem, sin pokojne Katarine Ražem, rojen 4. decembra 1901 v župniji Št. Peter na Krasu.

Dodal sem župnijski pečat.

"Se enega, gospod, še en 'štempelj', da bo bolj dr-
žalo!"

Ustregel sem. Zložil sem papir, ga dal v ovojnico in
izročil možu.

"S tem pojdite na škofijo v Trstu. Tam vam bodo
naredili pravi krstni list. Ste razumeli?"

"Zahvalim, gospod, tisočkrat zahvalim! Pa zdravi
bodite in praznike vam voščim!"

Podal mi je roko. Drhtela je. Iz oči je žarel sij zma-

goslavja. Vse poteze obraza so se zaokrožale v smeh-
ljaj.

"Z Bogom, prijatelj! Bog z vami!"

Izgubil se je skozi vrata, mimo okna po kamnitem
dvorišču. Njegova dolga postava je bila videti bolj
vzravnana kot ob prihodu, njegov korak trdnjši. Le
pogovarjal se je mož še vedno s samim seboj. A njego-
vo godrnjanje je bilo dobrohotno, veselo, umirjeno.

Vrnil sem se s preddurja k svoji knjigi.

Neznana mehkoba je zajela srce.



Poletni
motiv
v dolini
Vrata

MEN who BUILT the SNOWY

O knjigi gornjega naslova, delu sydneyskega rojaka in našega dolgoletnega naročnika IVA-
NA KOBALA, smo v MISLIH že pisali. V glavnem je že pošla, le nekaj izvodov je še na
razpolago v naši upravi. Naj bo tu omenjeno, da pisatelj pripravlja novo, izboljšano in bo-
gategjše ilustrirano izdajo. Vračamo pa se h knjigi z oceno, ki smo jo našli v argentinskem
tedniku SVOBODNA SLOVENIJA (z dne 2. febr. 1984) pod rubriko Med knjigami in re-
vijami ter naslovom "Angleška knjiga slovenskega pisatelja v Avstraliji". Napisal jo je
DR. TINE DEBELJAK in je prav, da pridejo njegove vrstice tudi v avstralske MISLI.

POD tem naslovom – LJUDJE, KI SO GRADILI
SNOWY, in s podnaslovom "Moški brez žensk" je iz-
dala avstralska založba Saturday centres books knji-
go Ivana Kobala. Na zadnji strani knjige in na ovitku
dobimo življenjske podatke pisca, ki so zanimivi za
Avstralce in tudi za nas.

Tam zvemo, da je Ivan Kobal iz Planine blizu Ja-
dranskega morja in pristanišča Trsta in da je od mla-
dega trpel pod italijanskim fašizmom, ki je v šolah in
uradih priznaval samo italijanski jezik in preganjal za-
vedne Slovence ter fantom ni pustil študirati, če so
iz odpora do vsega italijanskega pisali svoje ime na

slovenski način (n.pr. s "K" in ne s "C" – Kobal).
Tako se je med drugo svetovno vojno mogel šolati
le v nekem religioznem zavodu v Severni Italiji. Po
koncu vojne se je vrnil v domačo vas, pogledat, kako
je tam. Pa mu ni bilo všeč; vrnil se je v Italijo, se pri-
javil med "razseljene osebe", živel po begunskih ta-
boriščih in s petimi dolarji ter s pogodbo za dve leti
pri neki avstralski jeklarni prišel leta 1950 v Avstrali-
jo. Tam je "odslužil" obvezni dve leti kot navadni
delavec, nato pa sprejel delo zidarja pri gradnji o-
gromne hidroelektrarne Snowy, kjer so leta 1954
začeli z deli za zaježitev in urejanje vode, ki naj bi
preskrbela nekaj pokrajin z električno energijo, ob-

enem pa tudi namakala zemljo. Med delom pri hidroelektrarni je študiral angleščino in gradbeno stroko na dopisni višji šoli in prejel leta 1958 diplomu gradbenega konstruktorja. Zgradil si je hišo, se oženil s Slovenko in začel delati "na svoje". Že tedaj je pisal krajše črtice in tudi pesmi v avstralski "magazin" "mednarodnih sotrudnikov" ter je kot tak tudi dobil državno nagrado za pisateljevanje. Revija je začela s priobčevanjem te njegove knjige, a je prišla v denarne stiske in je prenehala. S pomočjo Slovencev je mogel knjigo le izdati, ki jo je ob izidu Slovencev predstavil v Melbournu avstralski senator Miša Lajovic, zastopnik novih vseljenih narodov v avstralskem parlamentu. (V tem se dr. Tine Debeljak moti, ker ne pozna sestave avstralskega parlamenta. Naš rojak Miša Lajovic je izvoljeni senator za N. S. W., ne pa zastopnik novih vseljenih narodov v avstralskem parlamentu. - Op. ur.)

Toliko zvemo iz življenjepisa v tekstu in na ovitku, ki ju kar ponazorujeta tudi fotografiji: na naslovni strani kot delavca pri gradnji ceste in na zadnji strani v delovni sobi stanovanja.

Zanimivo je tudi posvetilo, s katerim avtor knjigo posveča delavcem raznih narodnosti, med njimi tudi Slovence, ki so izgubili pri delu hidroelektrarne svoja življenja, v "službi nove adoptirane domovine Avstralije". Pisec je tudi sam napisal uvodno besedo, kjer pravi, da je svoje delo pisal v letih 1955/58, to je ob začetku tega ogromnega hidroelektričnega kompleksa, ki se je tedaj komaj kazal v obrisih in ki se je razrasel v številno množico predorov, kanalov, jezov in jezer, parkov in reguliranih rek in sedaj oskrbuje razvijajočo se industrijo mlade Avstralije z električno energijo.

Avstralija je sedaj Kobalu čudovit mozaik cvetočih narodnostnih skupnosti, ki pogumno gledajo v bodočnost . . . Delo pri projektu SNOWY je velik doprinos k napredku Avstralije in v njem je velik tudi slovanski delež. Zato je Kobal pisal knjigo, "da bi jo brali teh delavcev otroci". S tem uvodom je nam dal merilo, po katerem nam je soditi uspeh. V imenu projekta SNOWY je nekaj stavkov napisal Sir William Hudson, ki je poudaril prav ta veliki razvoj Avstralije in projekta samega, ki ga Kobal opisuje "v času pionirstva toda z vero v bodočnost Avstralije. . ."

Dobro, da je bilo to povedano takoj v uvodu, kajti po naslovu in tudi podnaslovu bi bravec pričakoval, da bo dobil v roke povest, ki je epopeja delavskega kolektivnega gibanja v dinamični skupnosti delavskega truda in tehničnega napredka, pa tudi upiranja in tlačenja in skupnega triumfa, zlasti še ker naj bi bila snov že napovedana, brez erotike . . . le realizacija sna v novi podobi bodočnosti. Pa ni tako. So to leposlovnimi opisi prvih novonaseljencev iz povojne Ev-

rope, ki v skupnem delu združujejo Nemce, Italijane, Čeha, Poljake, Slovence in druge posameznike, katerih vsak ima svoj značaj in svojo zgodbo. Tako se dobe pri istem podjetju tudi trije Slovenci - Steven, Vladimir in Alf. Vredno omembe je to: ob Stevenu je Kobal spretno vnesel tudi njegovo preteklost, kar značilno predstavlja specifično slovensko usodo. Kot šestnajstletnik je bil pri domobrancih. Ko so domobranci obkolile čete Osvobodilne fronte, je z njimi šel čez slovenske gore v Avstrijo k zaveznikom. Ti so jih po višjem ukazu vrnili v zastraženih vagonih v roke novega režima. Vsi so našli smrt v zloglasnih množičnih grobovih v kraških jamah, ki jih je mnogo v Sloveniji. Tudi Stevena so vrgli v jamo in je dobesedno "plaval" med mrtvimi trupli tri dni in tri noči, slišal stokanje in predsmrtne molitve žrtev pa tudi kletve morilcev. Četrty dan, ko ni bilo več misliti, da bi še kdo sploh ostal živ, je zavpil na ves glas, poslušal in čakal odziva. In res ga je nekdo čul in mu vrgel vrv. Ko se je priplazil iz jame, ni mogel slediti rešitelju, ker je bil čas, kljub koncu vojne, poln nasilnosti in nevarnosti. Še ves teden se je skrival, se preživljal s travo in jagodami ter se boril z nočnim mrazom. Nato je srečno prešel mejo in se pridružil rojakom v begunskih taboriščih v Avstriji, odšel v italijanska taborišča in od tam v Avstralijo . . . Tako usodo je vključil Kobal v tekst o Stevenu, dočim o drugih dveh Slovincih ne omenja podobnih dogodivščin. Pač pa poudarja, da so se večkrat sešli vsi trije ob raznih prilikah, na lovu ali lovljenju rib, in tedaj so radi zapeli. Na strani 32 je v tekstu v slovensščini zdravica: "To sladko, zlato vince / je zbralo bratce nas." Takoj nato sledi prevod: "This golden drop of wine / here, brothers, made us meet. / Let's toast to friendship's bondage, / let's clink to brotherhood."

Naj povem še to, da je povest v celoti spomin na tovarštvo v delu in v življenju, na težave, ki so združene s težkim delom v soncu, dežju, blatu. So to opisi medsebojnih odnosov. Tudi o ženski je govora: Ob sentimentalni pripovedi Sicilijanca o svoji Luciji. Nastopi dekleta tudi ob Stevenu, ko se loči od tovarišev in se mu zahoče vlemesta. Toda ta mu je zdaj odvraten, zadimljen svet. Pa tudi ta edina ženska v povesti - kot nekdanja njegova učiteljica angleščine - ga odbije s svojim koketnim vabljenjem. Odloči se za vrnitev med tovariše v Snowy, se nato spet poslovi in se odloči za ustalitev na farmi. Še prej pa sporoči o nesrečni smrti Vladimirja, ki mu je nesreča strla prsni koš. Uvrsti tako tudi Slovence med žrtve, ki jim je povest posvetil.

"Povest" je literarno spretno pisana in gotovo spada med zanimive doneske k mednarodni izseljenski zgodovini in seveda tudi k zgodovini Slovencev v Avstraliji.

PATER VALERIJAN je odpotoval v sredo, 27. junija, na svoj zaslužen dopust v Slovenijo. Tam so ga z veseljem in navdušenjem sprejeli njegova mama, sestre in bratje, sorodniki in sobratje frančiškani. Na praznik apostolov Petra in Pavla (29. junija) se je udeležil mašniškega posvečenja v novi cerkvi Kristusa Odrešenika v Novi Gorici, kjer je koprski škof dr. Janez Jenko posvetil svoje novomašnike in tudi oba letošnja frančiškana-novomašnika – p. Vida Franca Lisjaka, doma iz Črnič in p. Rafaela Slejka iz Nove Gorice. Novomašnik Franc Mervar, ki je doma iz moje župnije Stopiče, mi je rekel, da je bilo tisti dan v Novi Gorici strašno neurje z debelo točo. "Kot da bi se zarotile vse peklerske sile in hotele preprečiti obred posvečenja. Na koncu maše nas je deset novomašnikov dalo novomašni blagoslov, pa je tako padala toča, da nisem slišal sam sebe," je dejal Franc. V nedeljo, 1. julija, je stopiški novomašnik pel novo mašo in p. Valerijan je bil ta dan prvič v svojem življenju deležen slavja slovenske nove maše v Sloveniji.

MI V SYDNEYU, zbrani pri Sv. Rafaelu, pa smo isti dan še posebej razmišljali o duhovnem poklicu. Prvi povod temu je dala seveda nova maša v moji rojstni župniji, druga stvar pa je bilo pismo sydneyškega nadškofa dr. Edwarda B. Clancyja, ki ga je preko časopisa "The Catholic Weekly" dne 20. junija 1984 namenil vsem vernikom sydneyške nadškofije. Omenil bom njegove glavne misli, saj smo tudi mi sestavni del katoliške Cerkve v Sydneyu in nam nikakor ne more biti vseeno, kaj se dogaja v naši krajevni Cerkvi. Nadškof piše: "Med mnogimi razveseljivimi spremembami, ki se dogajajo v Cerkvi, je opaziti naraščajoče zanimanje mladih za vero. In to zanimanje postaja vse bolj živo in obetavno. Omenjajo ga pogosto učitelji v naših šolah. To je dober znak za prihodnost, še posebno za duhovniške poklice. Število in kvaliteta mladih, ki so zadnja leta vstopili v semenišče, sta že sama po sebi razveseljiva, kakor tudi vnema nedavno posvečenih novomašnikov. Vendar, kakor že delj časa priznavamo, se nam v nadškofiji obeta pomanjkanje

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583



Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

duhovnikov . . . Prišel je čas, ko moramo priznati – v prid vsem duhovnikom in vsega ljudstva nadškofije – da se ne moremo več obvezati na vzdrževanje stalno bivajočega duhovnika v vsaki župniji . . . Ena stvar je povsem jasna: vsaka župnija naj bi se usposobila in vnaprej pripravila, da bo tako mogla obstati kot versko središče tudi če bi se zgodilo, da bi se nenadoma znašla brez stalno bivajočega duhovnika. Upanam, da se bo v takem primeru poživila vrsta koristnih sprememb, ki jih bo brez dvoma navdihoval Sveti Duh . . . Prosim vas, da se mi pridružite v prošnji za neomahljivo vodstvo in razsvetljenje Svetega Duha, ko se mi, Cerkev v Sydneyu, trudimo nadaljevati nalogo, ki nam je bila zaupana."

V NEDELJO 8. jul. bomo pri nas slovesno obhajali god slovanskih blagovestnikov, svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta zdaj tudi sozavetnika Evrope. Obhajanje njunega godu je priložnost, da se v naših srcih porodi zahvala Bogu za dar vere in našega materinega jezika. Saj sta bila sveta brata prva misijonarja, ki sta našim daljnim očetom oznanila vero v njihovem jeziku.

SLUŽBE BOŽJE v juliju, avgustu in septembru:

Za SYDNEY imamo v Merrylandsu vsako soboto ob sedmih zvečer nedeljsko vigilno sveto mašo. Ob nedeljah je ob devetih dopoldne priložnost za spoved, ob 9.30 pa je nedeljska služba božja.

WOLLONGONG ima službo božjo v slovenski cerkvi v Fig Tree vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob petih popoldne: 8. in 22. julija; 12. in 26. avgusta; 9. in 23. septembra. Pred mašo je prilika za spoved.

Na četrto nedeljo v juliju bomo imeli v Fig Tree posebno slovesnost: Ob prvi obletnici naše cerkve bomo na pročelju cerkvene stavbe odkrili spominsko ploščo, kjer bo zapisano za nas in za poznejše rodove čigava je cerkev, kdo jo je blagoslovil in kdaj ter komu je posvečena. Slovesnost v cerkvi bo vodil naš gost g. Jože Ovniček, župnik iz župnije Podzemelj v Beli Krajini. Po slovesnosti v cerkvi bodo v dvorani nastopili wollongongška dekleta in fantje s kulturnim sporedom, nato pa bomo imeli domače veselje. K slovesnosti ste prizrčno vabljeni Slovenci iz Wollongonga in okolice, kakor seveda tudi Sydneyčani. Pričetek je ob **treh popoldne!**

CANBERRA ima slovensko službo božjo v cerkvi sv. Beda, Red Hill, 15. julija, 19. avgusta in 16. septembra. Vedno ob šestih zvečer.

NEWCASTLE ima slovensko sveto mašo vsako peto nedeljo v mesecu in sicer bo to 29. julija in 30. septembra ob šestih zvečer v Hamiltonu. Pred mašo je prilika za spoved, po maši čajanka v dvorani.

SURFERS PARADISE in BRISBANE bo obiskal naš gost g. Jože Ovniček. V cerkvi sv. Vincencija ob Pacific Highway-u bo maševal za tamkajšnje rojake v soboto 28. julija ob 7.30 zvečer. V Brisbanu pa bo imel slovensko mašo naslednji dan, v nedeljo 29. julija, ob šestih zvečer, v naši običajni cerkvi.

ŽE DVAKRAT omenjeni gost, g. Jože Ovniček, župnik v Podzemlju v Beli Krajini, doma pa iz župnije Stopiče pri Novem mestu, bo prišel med nas v sredo 11. julija. Zanimivo je to, da je bil Jože že krojaški mojster, ko je zaslišal Gospodov klic. Zapustil je krojenje oblek in šivanje, da bi po Gospodovih merah krojil človeška srca. Gostu kličemo dobrodošlico. Pa ga bomo tudi kar malo "vpregli" v naše delo. Za njega

FRANCI RAYK je sydneyjskim Slovincem poznan kot odlični pevec opernih arij in slika ga predstavlja ob petju "Očetove arije" iz opere "Traviata" (na akademiji v čast gostu, ljubljanskemu nadškofu in metropolitu dr. Šuštarju ob prihodu med nas). Že smo tudi brali v lokalnem časopisu o kvalitetah njegovega gostišča — z ženo Justo uspešno vodita Pizza House v Sans Souci. A v tretje gre rado! Najnovejše o Francitu je, da je na letošnjem atletskem tekmovanju za športne veterane Oceanije (bilo je od 20. do 23. aprila v Canberri) osvojil prvo mesto v metu kopja ter s tem postavil tudi nov avstralski rekord. Z daljavo meta 62.5 metrov je za 9 metrov potolkel prejšnji rekord. — Čestitamo, Franci, in veseli smo, da nas Slovence tako zmogovito zastopaš, saj si iz prvaka za N. S. W. postal prvak Avstralije in Oceanije! — P. Ciril

in za nas bo koristna sprememba, zame pa ob odsotnosti p. Valerijana še blagodejna pomoč.

PETA DOBRODELNA VEČERJA, namenjena za dograditev dvorane in sestrskega stanovanja, je bila v soboto 30. junija. Večer je bil zares prijeten — to so potrdili vsi udeleženci, ki so napolnili dvorano. Pridne kuharice pod vodstvom spretno Tončke Stariha so pripravile izredno pestro in bogato večerjo. Člani "Zarje", ki so sprejemali goste pri vhodu, stregli in točili pijačo, pa so dali večeru elegantno-mladostni šarm. Med večerjo me je poklical mladi avstralski zakonski par, ki je večkrat na naših prireditvah. Zanimal se je, kdo so ti mladi, ki nocoj strežejo. Oba sta jih zelo pohvalila in dejala: "Izredni so. To so vaš veliki kredit." Lepa pohvala naši mladini, ali ne? Naj se tu še zahvalim gospe Albini Kalc, ki je kupila blago in tudi sešila predpasnike za naše mlade strežaje ter vse poklonila verskemu središču. Kjer je polno pomoči iz mnogih strani, tam se da zares tudi kaj narediti — pa še z veseljem povrhu! Hvala vsem neimenovanim, ki se s svojim delom žrtvujete za slovensko skupnost!

Za petek, 13. julija, pripravlja Društvo sv. Ane stojnico v trgovskem kompleksu Merrylandsa. Ves zaslužek te akcije so žene namenile misijonarju p. Evgenu Ketišu v Afriko. Ljubezen do človeka je iznajdljiva in ustvarjalna!

Ob praznovanju sv. Ane, zavetnice žena in mater, pa naše članice Društva sv. Ane pripravljajo PIKNIK, ki bo v nedeljo 29. julija po maši v dvorani.

SVETO PISMO je knjiga vseh časov — toda, kakor vsako stvar, potrebno jo je znati uporabljati — znati brati. Stara zaveza s svojo teološko zgodovino, nova zaveza z najboljšimi pripovedmi vseh časov — preprostim, a vedno živimi podobami Jezusovih govorov.



Pri Sv. Rafaelu bomo začeli s srečanja, ki jih bomo imenovali BIBLIČNA SKUPINA. Ta srečanja bodo za začetek vsak drugi petek v mesecu ob osmih zvečer v razredu. Prvič bo to v petek 10. avgusta. Vabljeni vsi: mladi in starejši, ki bi radi bolje razumevali svet in sebe v luči razodetja, ki ga nam izžareva sveto pismo. Ne bom vam zdaj našteval, kaj vse lahko bo tak večer obsegal. Svetujem vam, da se pridružite. Ne bo vam žal, to sem prepričan, kajti znanje in molitev porajata radost srca!

KRSTI. — Andrew Michael Glušič, Guildford, N. S. W. — Oče Pavel Glušič, mati Kay r. Pedlow. Botra sta bila Richard in Jean Pedlow. — Merrylands, 10. junija 1984.

Diana Sophios, Smithfield, N. S. W. — Oče George Sophios, mati Ana r. Molner. Botra: Tania in Branislav Jamšek. — Merrylands, 24. junija 1984.

Renee Mirjana Letnar, Canley Vale, N. S. W. — Oče

Pavel Letnar, mati Janja r. Slevce. Botra sta bila Lado in Draga Bergant. — Merrylands, 1. julija 1984.

SLOVENSKE ODDAJE RADIA 2EA v priredbi našega verskega središča: torek — 17. julija; nedelja — 22. julija; torek — 31. julija; torek — 14. avgusta; nedelja — 26. avgusta; torek — 4. septembra; nedelja — 16. septembra. Ob torkih je oddaja od 10.15 do 11. zvečer, ob nedeljah pa od 7.30 do 8.15 zjutraj.

Iz našega NAPOVEDNEGA KOLEDARJA pa tole: Dne 15. avgusta — sredo — je zapovedan praznik Marijinega vnebovzeta.

Dne 2. septembra — nedelja — praznujemo OČE-TOVSKI DAN, z nastopom mladine in piknikom po nedeljski maši.

Dne 9. septembra — nedelja — je LETNI WALKATHON.

Dne 23. septembra — nedelja — PRVO OBHAJLO.

P. CIRIL



PRI SV. RAFAELU v Merrylandsu smo imeli dne 13. junija letos mašo zadušnico za vrnjence iz Vetrinja in pobite v juniju 1945. Seveda smo vključili vse žrtve druge svetovne vojne, kakor vse vključuje posvetilo na spominski plošči naše cerkve. Po maši pa smo si v cerkveni dvorani ogledali polurni dokumentarni film britanske televizije o nasilno vrnjenih domobrancih in beguncih, katerega so v Angliji prvič kazali šele letos januarja. Še predno je bil film izdelan, je dobila britanska vlada močno protestno noto iz Beograda, da filma ne sme kazati. Toda vlada tokrat ni ubogala.

Žal se v filmu največ govori o Hrvatih in četnikih, ki so bili vrnjeni iz Vetrinja ter bili prepeljani v živinskih vagonih v Jugoslavijo namesto v Italijo, kot so jim pod častno besedo zagotovili britanski oficirji osme armade. Slovence komaj omenjajo in gledalec dobi vtis, da so del hrvaških ali srbskih edinic. Je pa grof Nikolaj Tolstoj zelo natančno opisal tudi vračanje slovenskih domobrancev v "Klagenfurt Conspiracy", objavljeno tudi v The Weekend Australian Magazine v letošnjem juliju.

Z Angleži vred so del Koroške zasedli tudi partizani, ki so po zidovih nabijali plakate, da ta del pripada Jugoslaviji. Angležem pa to ni bilo všeč in angleški vojaki so te plakate trgali z zidov. Titova oblast je takrat tudi zahtevala vrnitev vseh protikomunistov jugoslovenskega državljanstva. Angleži so jim to obljubili, po izjavah sodeč pod pogojem, da se umaknejo za staro avstrijsko-jugoslovensko mejo. Šele po umiku se je začelo sramotno vračanje, o katerem pa zunanje ministertvo v Londonu ni nič vedelo.

Res so v filmu narodnosti Jugoslavije precej pomešali, Angležem pa le čestitamo za javno priznanje tega

vojnega zločina nad našim narodom. Kdaj bodo imeli jugokomunisti kot Angleži "guts" priznati svoje masovne umore med in po revoluciji? Vsak deseti Slovenec-Slovenka so bili ubiti. In da so za kri tisočev Slovencev prodali tujcem celo Koroško, sem moral zdaj slišati iz ust Angležev samih, Titovih zaveznikov.

Film so si ogledali z nami tudi predstavniki drugih narodnosti, med njimi Mrs. Lea Looever, tajnica Captive Nations Council, Mr. Douglas Darby, M.L.A., pa nas je celo nagovoril in izrazil sožalje Slovincem, ki so na tako krut način izgubili svojce. Prebral nam je pismo, ki ga je odposlal Sir John Mason-u (Britanski High Commissioner v Canberri) o našem filmskem večeru s prošnjo, naj bi britanska vlada izrazila obžalovanje slovenskemu narodu. Kratek nagovor je imel tudi g. Walter Wenglewsky, bivši letalec svobodnih poljskih letalskih sil. Navzoč je bil tudi Avstralec Mr. Roy Crossman, član RAAF Bomber Squadron WWII. Assn. Po filmu smo imeli pogovor ob čaju in kavi. Domov smo odhajali globoko ganjeni.

Moja narodna zavest pa je zelo prizadeta ob dejstvu, da nas Slovence v svetu poznajo le kot Jugoslave, da je SR Slovenija le pašaluk neke Jugobalkanije, ki naj bi se smatral za en narod z enim jugo-jezikom, kar danes potrjujejo programska jedra. Ali ni že čas, da si ustanovimo lastno državo, ko imamo že svoje narodno ozemlje, svoj jezik, štirinajststoletno kulturo, ko še Obrenovičev in Karadjordjevičev nikjer ni bilo, pa tudi komunizma ne? Veliko več bi lahko pomagali našim južnim bratom iz lastne narodne države Slovenije, namesto da drsimo z njimi vred v siromaštvo tretjega sveta, obubožani materialno in kulturno.

JOŽE KOŠOROK



LETOS V MARCU so v Žabnicah pod Svetimi Višarjami pokopali tamkajšnjega župnika, ki je končal v prometni nesreči. Mario Černet je blizu kraja Ospedaletto pred Gemono zavozil v tovorni avto in bil na mestu mrtev. Po mnenju zdravnikov je prišlo do nesreče, ker je župnika med vožnjo zadela srčna kap.

Pokojni duhovnik je bil rojen v Beneški Sloveniji, v gorski vasi Črni vrh. Župnik v Žabnicah je postal leta 1962. Vsa leta je neutrudno skrbel za dvojezično faro kakor tudi njeno podružnico, znano božjo pot Svete Višarje. Zaradi svoje zvestobe slovenski besedi je imel marsikdaj težave in samo njegova odločnost je rešila Višarje, ki so jih nekateri prenapeti italijanski krogi hoteli odtrgati od Žabnic ter izročiti v druge, neslovenske roke.

POŽAROV je bilo lani v Sloveniji javljenih 615, kar je manj kot pa v letu 1982. Povzročena škoda pa je občutno večja, saj je dosegla vsoto 400 milijonov dinarjev. Ugotovili so, da je bilo največ požarov zaradi malomarnosti. V temu pa je le treba pristeti še napake pri električni napeljavi, trenje pri strojih, tehnične pomanjljivosti pri gradbi stanovanj, slabe dimnike poslopij in seveda igranje otrok z vžigalicami. V velenjskem rudniku lignita pa je kar 46-krat prišlo do požara zaradi samovžiga.

PIVOVARNA "UNION" v Ljubljani praznuje letos 120-letnico obstoja. Kot nalašč je prav ob tem svojem visokem jubileju dobila mednarodno nagrado "Food Europe Award 1984" na sejmu v Barceloni v Španiji. Računajo, da bo nagrada pivovarni pomagala prodreti na špansko tržišče, če ne celo na zahtevni ameriški trg. Doslej so največ piva izvozili k sosedom, v Avstrijo in Italijo. Pivovarna "Union" je pred leti začela z avtomatsko vodeno fermentacijo, ki je prva te vrste v Jugoslaviji, ogledovat pa si jo hodijo tudi tuji strokovnjaki.

"**PAVLIHA** pa sme pisati vse mogoče – torej le ni doma tako malo svobode," sem že nekajkrat slišal.

Res, iz Pavlihe tudi mi "pokrademo" v vsako številko kaj od sile dovtipnih na račun razmer v rodni domovini. Tistim, ki iz Pavlihovih brezimskih šal sklepajo na ne vem kakšno "svobodo", bi pa le rad povedal, da je vteku let pokojni urednik kar precejkrat moral pred sodišče na zagovor in po kazni. Letos pa je domači režim odstavil oba urednika tega "svobodnega" Pavliha, glavnega in odgovornega. Miloš Mikel in Bogdan Novak sta bila obtožena, da sta zlorabljala svoj uredniški položaj za osebno obračunavanje. Z drugo besedo: njuna v humor zavita kritika ni bila vseč nekaterim vodilnim komunistom, ki so se čutili osebno prizadeti. – Tako tudi Pavliha dokazuje, da ima v naši rodni domovini svoboda kljub drugačnemu videzu kaj ozke meje...

DRUŠTVO slovenskih skladateljev ima 97 članov. Na letošnjem občnem zboru so med

SLOVENSKI HOTEL »BLED« V RIMU

Lastnik: VINKO LEVSTIK



HOTEL »BLED« - VIA S. CROCE IN GERUSALEMME, 40
00185 ROMA - RIM - TEL. 06/777102 - TELEX HBLED 620196

Dr. J. KOCE, Flat 2, 139 High St., Kew, Vic. 3101 — Tel. 862-3027

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi prijateljske zveze, kar izdatno pripomore, da je potovanje prijetnejše. — Če me slučajno ni v agenciji, vprašajte za GABRIJELO, lahko ji pa tudi telefonirate na telefon agencije: 329-6833.

CONCORDE INTERNATIONAL TRAVEL, 541 King Street,
Melbourne, 3003 — Tel. 329 - 6833 . — Consultant DR. J. KOCE

problemi obravnavali tudi pomanjkanje glasbenega založništva za področje zabavne in narodnozabavne glasbe. Ker teh partitur v Sloveniji ne tiskajo, ansambli skoraj ne izvajajo slovenskih del. Tako že dolga leta vdira k nam tuja kultura. Precej so bili skladatelji kritični tudi do izredno nizke podpore za glasbeno založništvo. "Vsi slovenski skladatelji smo vredni toliko kot pol knjige," je med drugim izjabil bivši predsednik društva Bojan Adamič.

TOLE POVZEMAMO iz "Naših razgledov": Leta 1945 je Komunistična partija Slovenije štela okrog 8,500 članov, med njimi 1,070 kmetov. Danes pa šteje Zveza komunistov Slovenije (ZKS) 126,000 članov, med njimi pa le še 331 kmetov. Na vsakih trideset slovenskih naselij pride torej en sam kmet komunist. Dalje: komunistična partija naj bi bila stranka delavcev v prvi vrsti, v ZSK pa je danes le še kakih 30% delavcev. Vsi ostali člani so takozvani intelektualci (uradniki, profesorji, advokati...) — včasih so takim prav komunisti rekli "buržuji".

Z ozirom na izstopanje ali izključevanje iz komunistične partije so na prvem mestu v Sloveniji kmetje, nato pa delavci. Leta 1982 na primer je bilo med izključenimi iz ZKS kar 51% delavcev.

Tudi ni neznano, da je mnogo članov v partiji zgolj zaradi oportunitizma. Iz vrst univerzitetnih študentov jih po uradnem poročilu zelo malo rekrutira za ZKS in še ti šele proti koncu študija, ko so že na vidku službe.

V **MARIBORU** je strokovna komisija ocenila 77 vzorcev vin, med katerimi sta izstopala letos beli burgundec in renski rizling. Poznavalci so lansko vinsko letino, ki je bila zares odlična, ocenili za "letino stoletja".

KAJPADA, vse naj bi se pričelo v Sloveniji šele z OF, kot da prej v naši rodni domovini ni bilo niti kulturnega udejstvovanja! Tako je ljubljansko "Delo" pi-

salo o 40-letnici obstoja ljubljanske Drame. To letnico je povzelo po sklepu SNOS-a (Svet narodne osvoboditve Slovenije) z dne 12. januarja 1944, ko je bilo ustanovljeno Slovensko narodno gledališče. Pa se je vendar nekdo oglasil — Smiljan Samec je ob tem povedal, da je to "zgodovinska pomota in nesresnica". Nato Samec navaja izvedbo dramskih del v današnji Operi od leta 1892 naprej do 6. februarja 1919, ko je Hinko Nučič z Jurčičevim "Tugomerjem" odprl današnjo Dramo. Torej je ljubljanska Drama stara 65 let in ne le 40! Dalje pravi Samec: "Da imam zgodovinsko prav, priča tudi zgodovinsko dejstvo, da je Drama SNG v Ljubljani že v dneh 2. do 28. februarja 1949 (vključno s Prešernovim tednom) slovesno praznovala tridesetletnico svojega obstoja... Če je torej še leta 1949 veljalo, da je tedaj ljubljanska Drama obhajala že trideset let, potem torej letos obhajamo njeno 65-letnico obstanka, ne pa le 40-letnico, ki bodi prihranjena partizanskemu gledališču in ne Drami!"

PLANICA, krajevno športno ime v ponos vsakemu Slovincu, obhaja letos svoj **zlati jubilej**. Dne 25. marca 1934 je bila na njeni skakalnici prva mednarodna tekma, pri kateri je Norvežan Birger Ruud postavil prvi svetovni rekord v smuškem skakanju: skočil je 92 metrov.

Mnogo skokov domačih in tujih smuških skakalcev se je na Planici zvrstilo od takrat in se vrste še danes. In kakor je Planica dobila boljše pogoje za rekorde ter novo skakalnico-velikanko, tako se je tudi daljina skokov dvignila visoko nad sto metrov. A Planica je za naš narod gotovo še važnejšega pomena kot si marsikdo misli. Duh Planice je dal in še daje slovenskemu smučarstvu spet in spet novega zaleta. V teku let je vzbudil na stotine ljubiteljev zimskega športa, naj bo v smuških skokih ali drugih vrstah smučanja, ki navdušeno tekmujejo med seboj ter pošiljajo svoje reprezentante na mednarodna tekmovanja. Z nekaterimi imeni smo se dvignili v same vrhove smuškega športa.

»PEDRA NA GAVGE!«



Risba po kipu iz 14. ali 15. stol.

NE, nič se nisem pomotil, čeprav zveni ta naslov malo čudno na straneh "Božje besede". Berite torej dalje! O zelo resni stvari vam hočem spregovoriti. Sicer pa – boste rekli – so "gavge" resna stvar! Bo držalo!

No, pa najprej o tem, kaj pravi neka mehiška ljudska pripovedka: V neki vasi sta živela kmeta Pedro in José (na to temo je bila napisana znana pesem "Pedra na gavge!"). José je nekega dne ukradel tele. Ko je bila vsa vas na nogah, pa je tega telička spravil na Pedrovo dvorišče. Nato je stopil na sredo trga in obtožil Pedra tatvine. Vas je brž našla vrv in obesila nedolžnega Pedra.

Nauk je jasen: Revež zmeraj nadrsa! Pa naj še kdo reče, da se spleča biti pošten!? Ali kakor je med našim narodom že kar pregovor: Revež je revež. Dobrota je sirota. Toda ali je res, da bolj ko goljufaš in druge okrog prinašaš, bolj shajaš? Danes nekateri temu rečejo kar: Znajdi se! Če se ne znajdeš, si pa revež. – Ampak ta "znajti se" pomeni v tej zvezi povsem nekaj drugega, kot so v vsebini te besede odčitavali naši dedi.

Danes (5. julija 1984) sva s Štefanom ves dan popravljala cerkveno streho. Pa mi je razlagal, kje je kupil vso pločevino za streho naše dvorane. Zelo poceni in pod dobrimi pogoji je to podjetje prodalo material patru Valerijamu. In ker je šlo v prid cerkve, so menda na koncu pri cenii celo nekaj "pozabili". Res je, bili so zelo dobri, se jih spominja Štefan. Ja, so bili pa res

dobri, mu pritrjujem. Ampak, so propadli, nadaljuje Štefan. No, sem si mislil, ta je pa dobra. Kot da bi Štefan vedel, da se že nekaj dni ukvarjam s problemi, ki jih nakazuje pesnik psalma 73 (72) in mi zdaj daje odgovor še s tem primerom, takorekoč z naše strehe: Vidiš, kam peljeta dobrota in poštenje!

Upam, da je problem, ki nam ga osvetljuje pesnik v psalmu 73 (72), zdaj dovolj jasno izpostavljen. Vsi se verjetno večkrat najdemo v položaju, ko se nam ta in podobna vprašanja ponujajo kar sama. Pa tudi takšni odgovori se priplazijo in šepetajo kot kača v raju.

"Ko sem videl srečo grešnikov, sem hudobnežem zavidal. Dobro jim gre, nič jim ne manjka, zdravi so, ne muči jih bolezen" (verz 3 in 4). Kako pogosto in resnično izkustvo je to! Kot da bi Bog užival v tem, da tepe poštenjaka in pravičnega. "Človeške skrbi

Božja beseda

KAKO dober je Bog pravičnim, njim, ki si čisti v srcu. Jaz bi se skoraj spotaknil, malo je manjka, da nisem padel. Ko sem videl srečo grešnikov, sem hudobnežem zavidal. Dobro jim gre, nič jim ne manjka, zdravi so, ne muči jih bolezen. Človeške skrbi jih ne tarejo, ni jim treba trpeti kakor drugim. Z domišljavostjo se ponašajo kakor z ognjem, brezobzirnost jim je kakor vsakdanja obleka. Zaliti obrazi izžarevajo krivico, iz srca jim teče jejo neumnosti. Rogajo se in počenjajo hudobijo, zviška govorijo z nasiljem. S svojim govorjenjem se zaletavajo v nebesa, s svojim jezikanjem blatijo ljudi po vsej zemlji. Zato ljudje drviyo za njimi in se zasleplijo. Sprašujejo: "Najvišji za to ne zmeni?" Da, takšni so ošabni grešniki, dobro se jim godi in so vedno srečni.

PREMIŠLJAM, ali sem svoje srce znan ohranil čisto in svoje roke neomadeževane. Saj ves čas trpim nadloge, vsak dan imam svojo pokoro. Vendar če bi rekel: "Še jaz bom tako govoril", bi se izneveril veri naših očetov. Skušal sem to skrivnost doumeti, a je bilo pretežko zame. Ko pa sem stopil v tvoje svetišče, sem spoznal končno usodo hudobnih. Hodijo sicer po gladki poti, toda ta vodi v pogubo. Kako hitro lahko padejo, izginejo in pogubijo! Kot se razblinijo sanje, ko se zbučimo, tako ti, Gospod, razpršiš njihove načrte.

KO SEM se vznemirjal zaradi grešnikov, sem bil zares nespameten. Ko sem si gnal k srcu njihovo srečo, sem kot žival, ki ničesar ne razume. Zdaj pa želim vedno le s teboj ostati, ti me dobrotno držiš za roko. Vodil me boš po svoji previdnosti in me končno sprejel v svojo slavo. Koga potrebujem v nebesih razen tebe? Sem s teboj, si ničesar ne želim na zemlji. Telo in duša mi koprnita po tebi, ti, o Bog, si moj rešitelj in moj delež na veke. Kdor se oddaljuje od tebe, je na poti v pogubo, kdor ne ostane v tebi, izgubi življenje. Jaz pa sem srečen, če sem v tvoji bližini; zato se ti z veseljem izročam v varstvo. Javno in povsod bom oznanjal tvoja čudna dela.

PSALM 73 (72)

jih (te barabe – moja op.) ne tarejo, ni jim treba trpeti kakor drugim (v. 5). Dobro se jim godi in so vedno srečni . . ." (v. 12). Pa "kje je vendar Bog, da nič ne vidi . . ." (v.11):

Verjetno podoživljamo pesnikov srd, ki ga poraja to nepoštenje še celo pred Bogom. Toda – ali res? Razmišljajmo še, bi dejal pesnik: "Skušal sem to skrivnost doumeti, a je bilo pretežko zame" (v.16). Kaj pa, ali ne bi postal še jaz slab in bi mi bilo potem lepše? Ne, to je nemogoče, nedvoumno odgovarja pesnik. Nočem zatajiti dobre vzgoje svojih staršev ter vzgojiteljev in jih ne izdati. "Vendar če bi rekel: Še jaz bom tako govoril – bi se izneveril veri naših očetov" (v. 15).

Problem je zahteven, a rešitev pride. Popolna in celostna ter edina prava: "Ko pa sem vstopil v tvoje

svetišče, sem spoznal končno usodo hudobnih. Hodijo sicer po gladki poti, toda ta vodi v pogubo . . ." (v. 17 in 18). Preokret mišljenja in s tem tudi ravnanja se izvrši v svetišču. Ko se pesnik odpove človeškim merilom in celostno presoja problematiko, uvidi rešitev. Konec, usoda naša se ne pokaže v tem življenju, ampak po smrti. Gledano površno bi človek res menil: Saj se ne spleča biti poštenjak. Samo pogledj okrog sebe pa boš videl, kako se mnogi "znajdejo". Vsi ti mnogi navidezni uspehi so res le videz. Slej ko prej se takšni gradovi zrušijo.

"Ko sem se vznemirjal zaradi grešnikov, sem bil zares nespameten . . . Kdor se oddaljuje od tebe, je na poti v pogubo, kdor ne ostane v tebi, izgubi življenje" (v. 21 in 27). Saj se pride do pravega odgovora. Toda precej je treba "dati skoz", da človek uvidi, da se vsako barabinstvo maščuje na en ali drugi način že zdaj samo, kaj šele ob koncu. In da je pravzaprav sreča tudi to, da smo prišli do tega spoznanja; da to vemo in s to zavestjo tudi živimo.

Ta psalm je eden najlepših tako stilistično kakor tudi jezikovno. Dosegel pa je tudi vrh starozavezne teologije. Ima mnogo podobnosti z Jobom, ki je vrh starozavezne modrostne literature. Job rešuje problem trpljenja pravičnega. Gre za individualni poskus rešiti to težko vprašanje, ki najbolj prizadene človeka. Smo v področju teodiceje, ki se sprašuje, ali je Bog pravičen do človeka ali ne. Job Boga tudi v najglobljem trpljenju ne prekolne, čeprav se čuti od njega popolnoma pozabljen. Zaupa in veruje. In končni izid je ta, da se mu zdravje povrne in vse izgubljeno premoženje pomnoži. Psalm 73 (72) rešuje isti problem kot Job, vendar s to razliko, da se plačilo dobrega izvrši šele po smrti: "Zdaj pa želim vedno le s teboj ostati, ti me dobrotno držiš za roko. Vodil me boš po svoji previdnosti in me končno sprejel v svojo slavo" (v 23 in 24).

Psalm ni nikakršna abstraktna pesnitev, ki bi nam ponujala neke šolske rešitve. Pesnik je osebno sam prizadet, ko vidi krivičnega, ki uspeva in se zato sprašuje, kje je pravica. Tudi Job pride v soočenje z Bogom in sogovorniki. Ne gre le za nasprotje med krivičnimi in pravičnimi (to sem imenoval šolsko rešitev), ampak za nasprotje ONI in JAZ. Sodobni literarni kritiki bi danes dejali, da je to osebno angažirana literatura. To je pesem, ki je porojena iz pesnikove osebne prizadetosti. Zato ima psalm tudi svojo oznanjevalno moč in je aktualen za vsakega bralca vsak čas.

P. CIRIL

adelaidski odmevi

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

KOMAJ sem prebral zadnjo številko MISLI, že je treba sestiti za pisalni stroj in napisati kaj novega za julijsko izdajo. V mesecu, ki je za nami, ni bilo v naši skupnosti nič posebnega. Pa saj zima je čas počitka, da se malo pogrejmemo ob topli peči in je več časa za branje.

Na prvo nedeljo v mesecu juliju je pripravil mladinski pevski zbor našega verskega središča B.B.Q. Res se ga iz enega ali drugega razloga niso udeležili mnogi, kolikor nas je bilo, smo bili pa vsi izredno dobre volje. Židano razpoloženi možje so skladno prepevali prelepe slovenske pesmi. Od takih in podobnih srečanj ima človek veliko zadovoljstva.

Vsekakor lahko ponovno pohvalim mladino naših družin, ki hodi k slovenski maši: pridna je, sposobna za organizacijo. Pa jim morda dostikrat niti ne priznamo vseh teh vrtilin. No, vseeno so člani našega mladinskega zbora lahko prepričani, da cenimo njih kakovost in trud. Da bi le tudi v bodoče ostali tako pridni in zavedni!

Zdaj smo že začeli razmišljati o mladinskem koncertu, ki naj bi bil prihodnje leto pri nas v Adelaidi. Med mladimi je zanj veliko navdušenja. Prepričan sem, da bo ta pripravljenost obrodila sadove. Prav je, da je slovenska mladina širše Avstralije vedno bolj povezana med seboj. To bo rodilo več in več poznanstev in bo doprineslo svoje, da se bo slovenska zavest obdržala delj časa. Seveda pa je težko prerokovati, saj čas pač prinese eno in drugo, dobro in slabo...

Spored našega slovenskega bogoslužja je nespremenjen: ob petkih in sobotah zvečer ob sedmi uri, ob nedeljah pa ob deseti uri dopoldne. Rojaki v Berriju imajo slovensko mašo vsak drugi četrtek v mesecu, zvečer ob sedmi uri.

Verouk imamo v dveh skupinah: do štirinajstega leta starosti je vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu, nad štirinajstim letom pa vsako prvo in tretjo nedeljo vsakega meseca.

Radijska oddaja v priredbi slovenskega verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu, s pričetkom ob osmi uri zvečer na valovih etnične radijske postaje 5 EBI FM.

Med našimi bolniki naj tokrat posebej omenim rojaka Franca Rojka. Upajmo, da se mu bo kmalu obrnilo na bolje, kar mu seveda želimo vsi znanci.

No, toliko za danes. Pa morda drugič kaj več in kaj bolj zanimivega!

P. JANEZ

Za spodnjo sliko pa ste menda že uganili, da je posnetek iz adelaidске cerkve sv. Družine. Je delo svetovnoznanega rojaka-umetnika Stanislava Rapotca (poklon g. senatorja M. Lajovica in njegove soproge) in se stilu adelaidskega slovenskega svetišča lepo poda.



Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

(Devetnajsto poglavje: GLAS V TEMI)



Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

Molče je nekaj časa čakal, potem je odrinil stol in vstal. »Popolnoma se zanesem na vas, gospod Dalmain, da boste do sestre Rosemary dobri in da ji službe ne boste preveč oteževali. Ne upam si je odpustiti, kajti izbral jo je doktor Brand. Razen tega pa morate tudi pomisliti, kakšen težak udarec bi bil zanjo, če bi jo na tako grob način odpravili. Če bi jo kar tako na lepem odslovili, bi ji utegnulo še škodovati. Premislite: ko je v bolnikovi hiši preživela komaj pet ur, jo že podijo proč, samo zato, ker njen glas bolnika moti... Ubogo dekle, kakšno spričevalo naj ji damo in kako naj se pokaže pred svojo upraviteljico! Ali res ne morete biti tako razumevajoči in uvidevni, da se za nekaj časa postavite v njej položaj?«

Garth se je obotavljal z odgovorom. Nazadnje je spregovoril: »Doktor, mi lahko prisežete, da je ta vaš opis te osebe popolnoma točen?«

»Da naj prisežem?« je vzkliknil ognjevito doktor Rob. »Moja mati je bila vendar pobožna žena, dragi fant! Lahko naredim kaj boljšega kot prisežem: izdal vam bom skrivnost. Ko sem vam jo opisoval, sem bral neko pismo sira Derycka. Slabo se spoznam na ženske obraze, ker sem zmeraj sodil, da so psi in konji veliko bolj prijetna družčina in gredo manj na živce, zato nisem hotel preveč zaupati lastnim očem, ampak sem vam raje prebral Deryckov opis. Menda boste že priznali, da je on o teh vprašanih strokovnjak. Ste videli njegovo soprogo lady Brand?«

»Če sem videl lady Brand? Ne le enkrat!« je vzkliknil Garth živahno in v obraz mu je udarila kri. »Celo slikal sem njen portret. O, kako čudovita slika je bila: lady je stala ob mizi, po laseh se ji je prelivalo sonce, z roko pa je popravljala kot zlato rumene sončnice v vazi. Doktor, ali ste videli to sliko pred dvema leti na razstavi v Novi galeriji?«

»Ne, ker nikoli ne obiskujem galerij, toda sestra Gray,« in pri tem se je ozrl v Jane, »mi je prej spodaj pripovedovala, da jo je videla.«

»Res?« v Garthovem glasu je bilo živo zanimanje. »Kar ne morem si predstavljati bolničarke, kako se sprehaja po galeriji in si ogleduje slike.«

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$38.— Ivan Prosenak; \$34.— Ivan Kobal; \$28.— Valerija Sedmak; \$20.— Štefanija Smole; \$14.— Vinko Rep, Terezija Smolič; \$10.— A. & J. Mikuš, Jolanda Frank; \$8.— Ivan Horvat, Andrej Fistrič; \$7.— Venceslava Lozar, Anton Dolinar; \$6.— Andrea Bosa; \$5.— Darko Butinar, Minca Eberle, Franc Zadel; \$4.— Jože Dekleva, Jože Marinč, Max Brunčič, Marija Tinta, Vladimir Menart, Janez Kucler, Vera Pregelj, Albert Logar, Ida Zorich, Karla Lazarič, Štefan Mavrič, Alojzija Cvetko, Jože Plevnik, Zdenka Novak, Marija Kovačič; \$3.— H. & J. Brodnik; \$2.— Marija Telich, Anton Ferfila, Alojz Grželj, Marija Piotrowski, Silvester Mugerli, Marija Golčman; \$1.50 John Mihič; \$1.— Michela Žafran, Stanko Fatur.

NAŠIM POSINOVLJENIM

AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$351.10 Slovensko versko središče sv. Cirila in Metoda, Kew (polovica postne nabirke v letošnjih družinskih šparovčkah); \$200.— N.N.; \$100.— N.N. (Sydney); \$50.— Pavla Habijanec, Franc Rolih (za lačne), K.A. (za prevozno sredstvo), druž. Jože Krušec (p. Hugonu za avto); \$20.— Ivan Kobal (namesto venca na grob svakinji Rafaeli Kobal), Darko in Milka Stanič (namesto venca na grob Rafki Kobal), N.N., N.N. (p. Hugonu za avto), Vilko Pavlič (za lačne); \$10.— Marija Bavdek (p. Hugonu za avto), Alojz Golja (za lačne), Angela Fatur, N.N. (za lačne), Albina Zitterschlager (za lačne), Marko Zitterschlager (za lačne); \$2.— Marija Telich (za lačne).

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$100.— N.N.; \$50.— Franc Rolih (za lačne); \$7.— Andreja Hojak; \$3.— Marija Telich (za lačne).

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

IT'S
IN
EVERY
SLOVENIAN



Menda se slike Blejskega jezera nikoli ne naveličamo. Vsaj za nas Slovence je vselej nekaj, kar nam je blizu srca, nas v svetu pa še posebej spominja na dom pod Triglavom. Na tej sliki se na bregu, desno od gradu na skalni višini, lepo vidi blejska župna cerkev, ki se na zunanjih platnicah te številke, slikana od blizu, tako "gizdavo" ogleduje v vodi.

Dobi si čas za DELO

– to je cena za srečo.

Dobi si čas za RAZMIŠLJANJE

– to je vir moči.

Dobi si čas za UČENJE

– to je vir modrosti.

Dobi si čas za SMEH

– to je glasba duše.

Dobi si čas za IGRANJE

– to je skrivnost trajne mladosti.

(Thales)

»Ja, zakaj pa ne? Tudi one morajo kje prebiti svoj prosti čas. Poleg tega pa je miss Gray izobrazena dekle. Sir Deryck mi piše, da je iz dobre družine, zelo pametna in izobrazena. Torej, fant moj, kako ste se odločili?«

Nekaj trenutkov je Garth premišljeval. Jane se je drhteč obrnila. Koliko je bilo teh nekaj trenutkov na kocki!

Naposled je Garth počasi in obotavljaje se odgovoril: »Če mi bo uspelo njen glas ločiti od glasu tiste druge osebe... ko bi se mogel prepričati, da kljub tolikšni podobnosti v glasu ta bolničarka ni...«

Zastal je in tudi Janino srce je zastalo. Ali jo bo Garth opisal?

Toda on je že nadaljeval: »...ni niti malo podobna osebi, katere postava in obraz se tako jasno odražata v mojem spominu, ko slišim ta glas...«

»Prav,« je dejal zdravnik, »mislim, da bomo to težavo lahko premagali. Take bolničarke znajo streči vsem muham bolnikov. Poklicali bomo dekle in prišla bo sem k vaši postelji. Bodite mirni, v moji navzočnosti bo gotovo pristala na to, da greste z rokami po njenem obrazu in njenih laseh ter se prepričate, da je to res drobno bitje v modri halji in belem predpasniku.«

Garth je prasnjal in smeh in v njegovem glasu je bil čisto nov prizvok, ko je vzkliknil: »Bog nebeški, od vseh nesmiselnih predlogov je prav ta najbolj izviren! Popoln bedak sem! Počenjam verjeti, da sem sam pri sebi pretiraval to podobnost glasov. Dan ali dva se za to sploh ne bom zmenil... Povejte mi, doktor, ali jo je tisti portret v resnici zanimal? Hej, kam pa greste!«

»Saj sem tukaj, le stol sem porinil h kaminu ter si natočil kozarec vode. Imate pa res oster sluh, gospod Dalmain. Z največjo pozornostjo tudi jaz poslušam vas. Kaj ste rekli o portretu?«

»Hotel sem reči, da imam tu v ateljeju nekaj študij, ki bi si jih sestra morda z zanimanjem ogledala, če ji je bil portret lady Brandove všeč. Če bi jih prinesla sem, bi ji lahko raztolmačil pomen slik... Toda, doktor, ne spodobi se, da bi kar naprej tičal v postelji, ko bo mlado, elegantno bitje v modri halji in belem predpasniku po mili volji prihajalo v mojo sobo. Zakaj ne bi vstal in bi preizkusil vaš naslanjač? Prosim, pokličite Simpsona in mu recite, naj prinese mojo slikarsko obleko kostanjeve barve ter oranžno kravato. Oh, kakšna milost, spominjati se barv! Pomislite na tiste, ki so se slepi rodili! Prosim vas tudi, recite miss Gray, da lahko gre na sprehod v borov gozdiček ali med njive, lahko se tudi kam odpelje z avtom, da si odpočije, kakor želi. Recite ji, naj se tu počuti kot doma, v mojo sobo pa naj ne prihaja, če je Simpson prej ne najavi.«

»Lahko računate na obzirnost miss Gray,« je odvrnil doktor Rob z glasom, ki je naenkrat postal zamolkel. »Glede vašega vstajanja pa se nikar ne prenačimo, fant moj. Nimam pa nič proti temu, če želite poskusiti vstati.«

»Zbogom, doktor!« je dejal Garth in mu ponudil roko. »Zelo mi je žal, da mi nikdar več ne bo mogoče naslikati portreta vaše gospe.«

»Zbogom, fant moj dragi, in Bog naj vas blagoslovi!« je dejal doktor. »Previdni bodite! In ne čudite se, če se čez nekaj časa spet oglasim, ko bom obhodil svoje bolnike, da vidim, kako se počutite v svojem naslanjaču!«

Doktor MacKenzie je odprl vrata in Jane je neslišno šla ven. On je stopil za njo ter ji namignil, naj gre dol po stopnicah. Ko sta bila spet v knjižnici, se je Jane obrnila in pogledala zdravnika v oči. Ta ji je molče ponudil stol, sam pa je stal pred njo. Njegove drobne, sinje oči pod košatimi obrvmi so bile vlažne.

»Otrok moj,« ji je rekel, »jaz sem čisto navaden star bedak. Morate mi oprostiti... Nisem predvideval, da vas bom moral izpostaviti taki skušnjavi. Popolnoma jasno mi je bilo, kaj ste čutili, ko je Garth premišljeval, kaj naj ukrene, vedel sem, da je bila vaša služba na kocki. Vidim, da ste jokali, toda ne smete si preveč gnati k srcu, da se je naš bolnik tako razburil zaradi nenavadne podobnosti vašega glasu z glasom miss Champion. Čez kakšen dan se bo na vse navadil, na to sploh ne bo več mislil in vi mu boste koristili bolj kot cel ducat najlepših krasotic! No, sami ste slišali, da hoče kar vstati in vam razlagati svoje slike. Ne bojte se, hitro ga boste pridobili in doktorju Derycku lahko pišem, da je bolnik z vami zadovoljen. Zdaj moram govoriti s Simpsonom, da ga natanko poučim o vsej zadevi. Čez dve uri se vrnem, da vidim, kako je ta sprememba vplivala na Gartha. Ne bom vas več zažreval.«

»Doktor MacKenzie,« je dejala Jane, »ali vas lahko vprašam, zakaj ste mu rekli, da sem plavalaska in da so moji popolnoma gladki lasje kodrasti in voljni?«

Doktor Rob je prišel dol zvonca za služinčad. Ob tem Janinem vprašanju je zastal in njegove zvite modre oči so se srečale z dekletovimi.

»Vsekakor smete to vprašati, sestra Rosemary Gray, dasi se mi zdi čudno, zakaj to vprašanje smatrate za tako važno. Jasno je, da je doktor Deryck iz samo njemu znanih razlogov hote sestavil za bolnika izmišljeni opis vaše osebe, jaz pa sem smatral za svojo dolžnost, da se prilagodim njegovim navodilom. Zdaj pa, če dovolite?«

Zdravnik je energično pozvonil.

»In zakaj ste mu rekli, naj se sam prepriča, kakšna sem? To je pomenilo izpostavljati se veliki nevarnosti.«

»Vedel sem, da imam opravka z gentlemanom!« je vzkliknil doktor Rob, ki mu je že pošlo potrpljenje. »Vstopite, prijatelj Simpson, zaprite vrata in oba skupaj se zahvaliva Bogu, da naju je ustvaril kot moška in ne kot ženski!«

Cetrť ure kasneje je Jane videla, kako je zdravnikov voziček zapuščal hišo.

»Deryck je imel prav,« je pomislila sama pri sebi, »ta človek je čudak, lahko pa nam bo v veliko pomoč!«

CERKEV V ZGODOVINI NAŠEGA NARODA — Ko so pred mnogimi stoletji prišli naši pradedje v dežele naše sedanje domovine, jih je Cerkev materinsko sprejela. V časih, ko se je pričel Kristu po krstu utelešati v dušah Slovencev, jih je prerajala in zanje molila. Dojila jih je z mlekom svoje ljubezni in jih učila njihovega lepega jezika. Da, Cerkev je v začetkih svoje rasti v tem narodu, pa ne samo v začetkih, učila naše ljudstvo brati in pisati, kopati in orati, zidati in namakati. Blagoslavljalna je ljubezen mladih, znoj delavnih in zatiskala utrujene oči starcem. Vsi spomeniki naše slave so bili v znamenju križa, ki ga je narisala in izklesala Cerkev. Največji del vsega tistega, kar se imenuje kulturna zakladnica slovenskega naroda — najsi bo to knjiga, umetnost ali jezik — je nosil znamenja, pečat in podpis Cerkev. Cerkev je učila svoje ljudstvo resnic o Bogu in resnic o človeku. Posvečevala je, zaklinjala, rotila... Družinska morala, čast, poštenost in spoštovanje, vse to je zraslo z njenim ponavzočevanjem v slovenskem narodu. Cerkev je z narodom živela in z njim tudi umirala. Branila je človeka tudi za ceno smrti. In Slovenec je to videl in razumel. Zato je tudi on živel s svojo Cerkvijo in umiral skupaj z njo. Ljubil je svojo Cerkev. Ni je zapuščal, saj ga tudi ona ni nikoli zapustila. Ni ji obračal hrbita. Kateri poštenjak bi mogel to storiti svoji materi!? Slovenski narod se ni sramoval svoje Cerkev in svoje katoliške pripadnosti. Ni. Pred nikomer.

Kaj pa danes?

Nekateri so jo zaradi nekaj nesrečnih grošev odpisali in se izpisali iz nje.

Drugi jo brez kakršnegakoli razloga in povoda preklinjajo in blatijo.

Spet drugi govore o svoji zgodovini, kot da Cerkev sploh niti ni bilo,

marsikdo pa jo je, svojo mater, prodal za skledo leče...

Mogoče da se zdi Cerkev nekaterim svojim sinovom nekako zanikrna, okorna, nebogljenja, neiznajdljiva, staromodna, vendar pa tudi taki ne bi smeli pozabiti, da jim je — mati.

Tako je bilo včeraj, tako je danes in tako bo tudi jutri. (Iz "Naše luči")

**SLOVENSKO VERSKO / KULTURNO
SREDIŠČE v KEW (MELBOURNE)**
z veseljem sporoča, da daje na razpolago
prostore za pouk ali izpopolnjevanje
na klavirski harmoniki pod vodstvom
Branka Tomažič-Srneca.

Za dogovor in vse informacije kličite:
BRANKO – 870 4810,
ali pa **Studio – 870 8513**



*Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
Fr. Bernard Goličnik, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

+ Prva julijska nedelja je bila zopet naša nedelja v pravem pomenu besede – **proščenje**, ko posebej slavimo naša cerkvena zavetnika sv. brata Cirila in Metoda. Vesoljna Cerkev se ju v spremenjenem liturgičnem koledarju sicer spominja na dan 14. februarja, a naše škofije so za Slovenijo ohranile njun god na dan 5. julija. Nič-ni napak, da ju na isti dan slavi tudi Slovenija v svetu. – Le ponosni bodimo na dediščino vere in ohranimo jo za vsako ceno!

Letošnjega proščanja se je udeležilo veliko ljudi – znak, da jim versko središče le nekaj pomeni. Tako je bilo po slovesnem bogoslužju tudi v cerkveni dvorani zelo živahno. Pridnim gospodinjam Bog povrni za vse pripravljene dobrote, zlasti s. Emi v Baragovem domu, ki je imela bolj kratko noč, da je toliko pripravila.

Darilnih kuvertic ob priliki proščanja (trikrat na leto jih razpošljem med rojake: za veliko noč, za praznik sv. Cirila in Metoda ter za božič) se je doslej vrnilo okrog 200 s skupno vsoto 2.927.20 dolarjev za vzdrževanje našega verskega središča. Bog povrni vsem!

+ V dvorani ob proščanju posebnega srečolova letos nismo imeli, pač pa smo izrabili priliko ter uspešno zaključili prodajo srečk za našo Baragovo knjižnico,

Zelo bi se pa čudila, ko bi mogla slišati pripombe, ki jih je na njen račun ta čas mrmral sam pri sebi doktor Rob. Imel je namreč navado, da se je med potjo polglasno pogovarjal sam s seboj.

»Gromska strela,« je brundal, »kdo mi bo povedal, kaj je spoštovano miss Champion prineslo sem k nam? Vrag naj me vzame, če razumem vse to!« Potem pa se je brž okregal: »Ne preklinjaj, fant moj, tvoja mati je bila pobožna duša!«

/Nadaljevanje sledi/

saj se je vlekla že od božiča. Knjižnica je dobila lepo vsoto 494.20 dolarjev, glavni dobitnik pa je odnesla družina Anton Tomšič, Reservoir. Naj se tu zahvalim vsem darovalcem dobitkov, zlasti pa gospe Zori Kim in hčerki Mirjam za izdelavo ter poklon glavnega dobitka (zelo čednega para v narodni noši) ter ene izmed košar z dobrotami.

+ Poroke ne morem tokrat omeniti nobene (žal je pogrebov zato cela vrsta in smo pustili v tem Sydney za sabo!), krsta pa smo imeli pri nas dva:

Dne 16. junija je bil krščen PAUL ROSS, prvorojenec v družini Franka D'Amico in Laure r. Ujčič. Prinesli so ga iz Sydenhama.

Dne 24. junija pa je krstna voda oblila STEVENA DAJMIRA, novega člana družine Milana Antoloviča in Olge r. Kovačič. V Eaglemontu imajo svoj domek.

Čestitke obema družinama, malčkoma pa obilo blagoslova na življenjsko pot!

+ Z avgustom bomo pričeli malo spremenjen red, a **samo za drugo nedeljo vsakega meseca**. To nedeljo imamo namreč vsaki mesec poleg dveh maš doma na skrbi tudi slovensko mašo v Geelongu ob pol dvanajstih in popoldansko ob petih v St. Albansu. Ko sem po odhodu p. Stanka obtičal sam, sem moral za deseto mašo v naši cerkvi naprošati drugega duhovnika: včasih sem dobil hrvaškega Fathra Mihaliča, včasih pa avstralskega frančiškanskega patra. To pa ni vedno lahko in bo vsekakor še težje v bodoče, ker duhovnikov primanjkuje.

Pričenši z avgustom bo na drugo nedeljo vsakega meseca osma maša **odpadla**, glavna maša pa bo pol ure prej – torej že **ob pol desetih (9.30)**. Namesto jutranje osme maše pa bomo pred to nedeljo pričeli z **večerno sobotno mašo**, ki velja že za nedeljsko. Bo **ob sedmih zvečer** in bomo videli, kako se bo obnesla. Doslej teh sobotnih vigilnih maš še nismo imeli, ker ni bilo potrebe in tudi zaradi prepogostih sobotnih zabav po naših društvih.

Čas slovenske maše v Geelongu kakor tudi v St. Albansu ostane nespremenjen.

Upam, da sem bil dovolj jasen. Gre samo za spre-

membo na drugo nedeljo vsakega meseca, da ima tako en duhovnik priliko opraviti slovenske maše na vseh treh krajih. Na ostale nedelje v mesecu večja stari urnik. Vsako izjemno spremembo bom, kakor doslej, sproti oznail.

+ Večerno mašo bomo imeli na dan Marijinih staršev, sv. Ane in sv. Joahima (četrtek 26. julija), dalje na prvi petek v avgustu (3. avgusta) in na sredo 15. avgusta, ko obhajamo **zapovedani praznik Marijinega vnebovzeta**. Ta dan je kljub delovniku za vsakega katoličana udeležba pri maši dolžnost.

+ Kot pred nekaj meseci Sydney, ima zdaj naša melbournska kronika celo vrsto pokojnih.

Najprej bi rad omenil ANGELA HUDROVIČ, za katerega smrt sem zvedel, ko je prijateljska družina zanj naročila sveto mašo. Umril je lani 20. decembra, a žal nimam podrobnih podatkov. Rojen je bil blizu Postojne leta 1923.

Dne 12. junija je v Royal Melbourne Hospital-u umrl STANKO JAKOBIN; Pokojnik je bil rojen 5. septembra 1925, Skomarje pri Celju, je pa že s šestim letom izgubil starše. Leta 1940 je odšel v Avstrijo in tam kasneje dobil za življenjsko družico Angelo Pavlič, doma iz Šmartnega pri Kamniku. Leta 1950 sta iz Neaplja na ladji "Heinzelman" emigrirala v Avstralijo. V Fawknerju sta si postavila prijeten domek, kjer sta živela s sinom Stankom. Pokojnik je vsa leta delal v hostelu za novodošle, najprej v Broadmeadowsu, kjer sva se tudi pred mnogimi leti prvokrat srečala, nato pa dolga leta v "Midway" Hostelu, Maribyrnong. Tam ga bodo res pogrešali, saj je bil zelo vesten v vsem. Stanko ni bil dolgo bolan, a začelo mu je nagajati srce. Poskusili so z operacijo, ki pa je žal ni preostal. Poleg žene in sina zapuščata tudi brata v Ljubljani. Pokopan je bil iz cerkve sv. Mateja, North Fawkner, na fawknersko pokopališče.

V Glenroyu je 13. junija umrl ADOLF VIRANT, 53-letni sin Adolfa, ki je živel v St. Albansu in smo ga pokopali v avgustu lanskega leta. (Takrat nisem vedel, da živi v Avstraliji tudi njegov sin istega imena.) Pokojnik je bil rojen 7. maja 1931 v Podsredi

Melbournskim Slovencem nudi cvetje vseh vrst in za vse prilike, pa tudi praktične in lepe darove v marmorju ali umetnem kamnu za okras doma

ANNE GWEN BOUTIQUE

545 Sydney Rd., Brunswick, Vic. 3056
(Corner Hope Street)

Tel.: 387 5131 – Po urah: 470 4046

Vprašajte za ime: GIOVANNA VERGA in 470 4095



pri Sevnici. Leta 1941 je odšel s starši v Nemčijo, kjer mu je mati Leopolda umrla in se je oče znova poročil. Vsa družina je leta 1950 emigrirala v Avstralijo, kjer se je sin Adolf mlad zaposlil, se kmalu postavil na lastne noge in tudi poročil. Pred štirimi leti je zbolel za rakom in bil operiran, končno pa je bolezen zopet udarila na dan. Zdaj je bil samo dva dni v bolnišnici, pa se ga je Bog usmilil in rešil trpljenja. Pogrebna maša je bila v cerkvi Rešnjega Telesa v Glenroyu 18. junija, sledil je pogreb na pokopališče Fawkner Memorial Park.

Na isti dan 13. junija je na domu v Reservoirju nenadoma umrl, zadet od srčne kapi, tudi SEBASTIAN GIACCA (JAKAC), naš istrski rojak, rojen 31. julija 1913 v Zrenju, Istra. V Avstralijo je prišel leta 1951 na ladji "Skaubryn" iz Italije. Zapuščata ženo Zoro in sina Bruna z družino, dočim je en sin že pred leti končal v nesreči. Po maši zadušnici v farni cerkvi v Reservoirju (15. jun.) je sledil pogreb na carltonsko pokopališče.

V petek 22. junija je v West Brunswicku na svojem domu umrl zadet od srčne kapi FRANK SMRDEL. Bil je sam doma, ker je bila žena na manjši operaciji v bolnišnici, in so ga našli šele zvečer, ko je bil že več ur mrtev. Pokojnik je bil rojen 17. decembra 1916 v Selcah, župnija Slavina. Na Pivki se je leta 1940 poročil s Frančiško Simčič iz Radohove vasi, v Avstralijo pa ju je pripeljala ladja "Fairsea" v maju 1959. Družina je živela v Glenroyu. Franc je pokopal ženo v januarju 1981, lansko leto v septembru pa se je v naši cerkvi znova poročil. Vzel je Antonietto Giuliani, vdovo italijanskega rodu, ki je po smrti moža samevala brez otrok. Žal je zdaj nenadna Frankova smrt prehitro končala mirna ostarela leta. Po maši zadušnici v slovenski cerkvi 26. junija smo pokojnikove zemske ostanke vrnili zemlji na pokopališču Fawkner.

Prav na nedeljo našega proščenja, 1. julija, je rano zjutraj zaključila svojo zemsko pot gospa ANTONIJA STOJKOVIČ. Iz italijanskega naselja za ostarele Vaccari Village, South Morang, so jo prepeljali v bol-

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509.

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

nišnico v Preston na operacijo, pa je dan po njej umrla. Pokojnica je bila rojena 20. aprila 1899 v Sežani. Med zadnjo vojno jo je nemški okupator s sinom Vincom pregnal v Nemčijo, od koder sta leta 1951 na ladji "Skaubryn" emigrirala v Avstralijo. Tu se je sin poročil in živela je z njegovo družino v Reservoirju.

Pokojnici je pero dobro teklo in svoj čas je večkrat kaj napisala tudi v MISLI. Ohranjenih imam cel šop njenih pisem, saj je pri vsaki stvari imela tudi svojo kritično misel, tako pri cerkvi kot pri tukajšnjem klubu ali pa pri slovenskih oddajah 3EA. Pa sva se kljub temu dobro razumela, četudi se je včasih zjezila name, ker ji nisem hotel vsega verjeti. Zadnja leta je revica zelo oslabela in je bila pod stalno zdravniško oskrbo. Tudi je skoraj oslepela, da ni več mogla brati MISLI ali pisati.

Rožni venec ob krsti smo imeli na predvečer pogreba v naši cerkvi, pogrebno mašo pa 4. junija. Pokopali smo jo na keilorskem pokopališču.

Vsem našim dragim pokojnim večni mir, žalujočim pa iskreno sožalje nas vseh!

+ Kar hitro bo prišla naša naslednja prireditelja – DAN OSTARELIH, ali – kot pravi gospa Marcela Bole, da se lepše sliši – DAN UPOKOJENCEV. Na tretjo nedeljo v septembru (letos 16. sept.) jih pri nas posebej počastimo liti dan popoldne pa je tudi naš že tradicionalni WALKATHON, ko zlasti mladina – ob nekaterih res lepah zgledih starejših – prehodi dvanajst kilometrov, prej pa seveda za svojo hojo nabere darove od svojih sponzorjev. Vsako leto dobimo tako lepo vsoto za naš bodoči Dom počitka. Upajmo, da bo tudi letos dovolj priglasev in darežljivih sponzorjev. Nabiralne pole so že na razpolago! Kot prejšnji naj bo tudi letošnji WALKATHON lep moralni uspeh ob geslu: Mladina spoštuje starost!

... Že več let je toliko govora in pisanja o krizi duhovniških poklicev in še nam napovedujejo, da bo duhovnikov vedno manj. Kaj ni vzrok temu tudi dejstvo, da se katoliški duhovniki ne smejo poročiti? Ali ni ta odpoved za današnji pomehkuženi čas res malo prehuda? Precej so po zadnjem koncilu napovedovali, da bo Cerkev končala s celibatom, pa je končno le ostalo vse pri starem. Doklej bo vodstvo še vztrajalo pri tem? ..."

– Iz pisma naročnika (N. S. W.)

Isto vprašanje – Doklej še celibat? – je stavil pred nekaj leti tudi bralec ljubljanske "Družine". Našel sem izrezek, ko mu S. L. tehtno odgovarja. Naj bodo njegove vrstice tudi odgovor našemu bralcu. – Ur.

BRANKO ZOPET MED NAMI

Veseli nas, da lahko povemo: priznani harmonikar BRANKO TOMAŽIČ-SRNEC je zopet med nami v Melbournu. Po skoraj šestih mesecih trdega študija glasbe pod vodstvom Josefa Macerollo (Royal Conservatorium of Music) v Torontu, Kanada, se je vrnil poln načrtov: namerava poučevati in deliti svoje muzikalno znanje z drugimi željnimi harmonikarji.

Brankov učitelj in kolega g. Heinz Dabernig je že ob površnem poslušanju Brankovega igranja po vrnitvi izrazil presenečenje, koliko znanja si je fant nabral v tako kratkem času študija v Kanadi. Branko sam pa prizna, da je zares veliko pridobil, a to je šele "košček prebitega ledu". Še vedno upa in želi, da mu bodo kasneje finančne razmere dopuščale nadaljevati glasbeno teorijo na eni naših univerz, pomagal pa si bo s knjigami, ki jih je nakupil v Kanadi. Fant čuti, da sta ga tako življenje od doma kot resni študij napravila zrelo osebo in resnega glasbenika. Rad bi se še enkrat zahvalil slovenski skupnosti kot tudi prijateljem in kolegom za vso pomoč na tem polju. Mi pa mu želimo obilo uspehov v upanju, da ga bomo kmalu slišali na harmonikarskem koncertu v Kew.

Branko je z glasbenim kolegom Heinzem prišel na idejo, da bi lahko nudil tedenske učne ure v našem središču v Kew. Ni razlike, ali je nekdo še začetnik ali že odgovoren harmonikar; da le hoče poglobiti svoje glasbeno znanje po načinu, ki ga je pripravljen deliti Branko. Bi bilo kaj kandidatov med slovensko mladino? "Če bo mogoče najti in razviti en sam talent harmonikarja, bosta moja zamisel in moje delo imela pomen. Dosegli bomo uspeh, s katerim bi rad pokazal mnogim, da je harmonika res vreden in ne le zabaven inštrument," je nedavno izjavil Branko.

Za vse podrobnejše informacije kličite Branka (870 4810), ali pa harmonikarski studio: 870 8513.

Kaj pravite

RADI odgovarjamo na vaše dobronamerno vprašanje glede duhovniškega celibata in njegove odprave. Čeprav se vedno zavedamo, da je zakon celibata cerkvenopravnega značaja in bi ga teoretično bilo lahko odpraviti z enim samim aktom vrhovne Cerkvene oblasti, nam je vendarle glede tega potrebna velika mera zmerne presojanja.

Res se morda danes marsikom zdi, da v naših ča-

sic celibat ni več sodoben in da predstavlja oviro za duhovniške poklice, ki bi jih ob odpravi celibata bilo gotovo veliko več. Koncil je izrazil svoje spoštovanje in upoštevanje vzhodnih Cerkva, kjer celibat ni obvezen, v zahodni Cerkvi pa vendarle vztraja pri zakonu celibata. Za to ima gotovo zelo važne razloge predvsem pastoralnega značaja. Kušnje, in teh ima Cerkev v svoji dvatisočletni zgodovini gotovo dovolj za seboj, kažejo, da je duhovnik, ki je "nedeljen", bolj prost pri svojem apostolskem delu in se res lahko ves angažira v svoji službi. Tukaj se spominjam zelo spoštovanega zagrebskega pravoslavnega župnika Jovana Nikolića, ki je pred leti predaval ljubljanskim bogoslovcem. Nekdo ga je pri debati vprašal: "Kaj bi vi naredili, če bi bili še enkrat mladi?" Brez pomisleka je odgovoril: "Še bi postal duhovnik, toda ne bi se več oženil. Imam sicer urejeno družinsko življenje, a vedno bolj čutim, da nisem ne popolnoma dober duhovnik in niti ne dober družinski oče. Sem nekako razdeljen."

Mnenje, da bi ob odpravi celibata bilo več duhovniških poklicev, najbrž ne drži, ker je prav tako ali še večje pomanjkanje poklicev v pravoslavni Cerkvi, kjer se duhovniki smejo ženiti. Ne spuščam se v konkretne razmere, koliko težav bi bilo pri nas s preživljanjem in vzdrževanjem družine, ko že sam duhovnik velikokrat živi v najskromnejših razmerah. Zanimivo je tudi dejstvo, da imajo naši bratje duhovniki grkokatoličani pravico ženiti se, toda vedno več jih ostane samskih, zadnja leta kar polovica.

V neki knjižici (Briefe eines Laiierten) sem bral izpoved mladega duhovnika graške škofije, ki se je dal pred leti laizirati; zdaj je poročen in v necerkveni

službi. V tej knjižici govori po vseh izkušnjah zelo globoko o celibatu. Pripoveduje, kako je bil sam za odpravo celibata. Ko zadnji koncil temu ni ugodil, je šel z mnogimi svojo pot. Sedaj pa gleda nazaj trezno in je prepričan, da je karizma celibata eno najzgovornejših znamenj. Sodobnemu svetu pripoveduje o onostranskih vrednotah. Končuje nekako takole: "Mislim, da je danes znamenje neporočenosti ne samo upravičeno, temveč naravnost nujno. Če bi se bilo meni prej posvetilo to, bi bil verjetno ubral drugačno pot. Pri celibatu gradimo naravnost na Boga in smo tako pričevalci za duhovni svet. Dokler Cerkev ne bo našla drugega tako zgovornega znamenja za božji svet, in prepričan sem, da ga bo težko našla, toliko časa je dolžna držati zakon celibata. Cerkev se je za to že odločila. Zaradi stvari same se mi zdi ta njena odločitev upravičena, četudi je za marsikoga boleča. Duhovniki pač morajo svoje lastne želje podrediti blagru Cerkve. Vse težave, ki prihajajo, je mogoče rešiti edinole z intenzivnim razmerjem do Boga."

Vem, da vam s tem odgovorom nisem pregal vseh vaših pomislekov proti celibatu, pač pa sem vam skušal podati nekaj vidikov za razmišljanje. Eno je gotovo: Naš čas, za katerega je značilna poplava erotike in seksa do izčrpanja, potrebuje tudi drugačne vzorce življenja. In duhovnik, ki je svoj celibat vključil v svojo osebnost ter v svoje nesebično in požrtvovalno delovanje v službi večje družine, kakor bi bila njegova, bi našemu času gotovo lahko zgovorno kazal tak drugačen vzorec življenja. Seveda pa tudi tukaj velja Gospodova beseda: "Kdor more razumeti, naj razume!"

Zadnjič smo objavili, da je začela izhajati v Celovcu v Avstriji nova slovenska revija izobražencev za izobražence. Naj tukaj še enkrat ponatisemo naročilnico, da naše tukajšnje rojake, ki jih morada revija zanimati, nanjo spomnimo in jim z naročilnico olajšamo naročbo. Upajmo, da bo revija tudi v Avstraliji dobila kaj naročnikov.

Misli, Julij 1984

Naročam(o) vseslovensko revijo za leposlovje, kritiko, kulturna, družbena in verska vprašanja

CELOVŠKI ZVON

Ime: _____

Naslov: _____

Datum in podpis: _____

Letna naročnina (4 številke): Za Avstrijo in Evropo 290,— šil., ali 20.000 lir, za prekomorske države 15 US \$ (za letalsko pošiljko plus razlika v poštini), za Jugoslavijo 720 Din (plačati na ADIT štev. ž. r. 50101-603-45361).

Geschäftspostkarte
Poslovna dopisnica

P. n.
uprava revije



Vseslovenska revija za leposlovje, kritiko, kulturna, družbena in verska vprašanja

Viktringer Ring 26
A-9020 Celovec/Klagenfurt



Z vseh vetrov

SLOVENSKI NADŠKOF DR. JOŽEF ŽABKAR je umrl v soboto 19. maja v rimski kliniki "Mater Misericordiae". Bil je dolga leta v vatikanski diplomatski službi in bil tudi zastopnik apostolskega sedeža na helsinki konferenci. Izredno izobražen je govoril vse glavne evropske jezike.

Pokojni nadškof je bil rojen 24. decembra 1914 v Ljubljani, mladost pa je preživel na Jesenicah, kjer je bil njegov oče lekarnar in tudi jeseniški župan. Po maturi je študiral bogoslovne vede v Innsbrucku in v Rimu, kjer je dosegel licenciat iz filozofije in teologije ter doktorat iz cerkvenega prava. V duhovnika je bil posvečen leta 1939. Med vojno je nadaljeval v Rimu višje študije in bil kot prvi Slovenec sprejet na akademijo, kjer se šolajo vatikanski diplomati. Leta 1948 ga že najdemo v službi na vatikanskem diplomatskem predstavništvu v Pragi, dve leti kasneje pa v Kongu v Afriki. Zaradi bolezni je bil odpoklican ter je nato v Rimu na državnem tajništvu opravljal razne odgovorne naloge. Leta 1967 je postal stalni opazovalec apostolskega sedeža pri UNESCO v Parizu. Dve leti kasneje je bil imenovan in posvečen v nadškofa z naslovnim sedežem nekdanje škofije Virunum pri Gospe Sveti na Koroškem. Istočasno je postal apostolski pronuncij na Finskem ter apostolski delegat za skandinavsko državo. Postopoma je postal pronuncij tudi

za Švedsko, Dansko, Norveško in Island. Ko mu je leta 1981 odpovedalo zdravje, je vse svoje službe oddal in ostal v Rimu kot svetovalec na vatikanskem državnem tajništvu.

Po maši zadušnici, ki jo je za pokoj nadškofove duše opravil 22. maja v Rimu kardinal Casaroli, so pokojnikove zemske ostanke prepeljali v Gorico (njegova mati je bila Goričanka) in ga pokopali v družinski grobnici. V imenu domače škofije in slovenskih škofov se je od njega poslovil ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar.

APEL na vlade zahodne Evrope in tudi na Evropski Parlament je vložilo vodstvo hrvaškega zdomstva zaradi nenehnih ubojev hrvaških javnih delavcev po teh državah. Poročilo poudarja, da je v zadnjih petnajstih letih bilo samo v Zahodni Nemčiji ubitih kakih 40 hrvaških javnih delavcev. Dalje so enake uboje Hrvatov zabeležili tudi v Avstriji, Franciji, Švicah in Švedski. V vseh teh državah obstajajo neizpodbitni policijski in sodnijski zapiski o omenjenih načrtih ubojih.

DVE VRSTI PACIFISTOV imajo v Sovjetski zvezi in njenih satelitskih državah. Ene organizira oblast in manifestirajo zoper atomsko oboroževanje na Zahodu. Ti imajo seveda vse pravice in vso oporo. Drugi pa so neodvisni in malo jih je, ki bi si upali javno pokazati svoje prepričanje, da so zoper atomsko oboroževanje vseh držav, tako Amerike in zahodnjakov kot tudi Sovjetske zveze. Usoda teh pa je trda in le za nekatere vodilne med njimi vemo, kako jim gre. Sergeja Batrovina so izgnali iz države, kar je bila najmildejša kazen, ki jo je lahko dobil. Aleksej Satravka umira

ra v nekem taborišču Sibirije. Vladimir Miščenko je za tri leta v zaporu in Vladimir Kornev, ki je organiziral manifestacije v lanskem aprilu, je bil prav tako kmalu potem aretiran.

Da bi vsaj takele novice odprle oči našim pacifistom, ki spet in spet nasedajo raznim voditeljem mirovnih gibanj svobodnega sveta, ne vedoč, da so prikriti komunistični plačanci in nič drugega...



Iz uvodnika glavnega urednika dr. Reginalda Vospornika k prvi številki

Raznolika je zgodovina slovenskega revialnega tiska. Iz skromnih začetkov „Pisanic“ preko „Kranjske Čbelice“ ter Bleiweisovih „Kmetijskih in rokodelskih novic“ je dosegla v poznih petdesetih in šestdesetih letih preteklega stoletja revialna misel z Janežičevim „Slovenskim glasnikom“ svoj prvi vrh. Med prominentnimi sotrudniki te prve osrednje slovenske literarne revije najdemo tudi blestečega Josipa Stritarja. Elegantnemu, evropsko široko razgledanemu stilistu je dve leti po Glasnikovi prezgodnji literarni smrti prav od njega ustanovljeni „Zvon“ postal središčni literarni znanilec, rojen v literarno odprtem in plodnem dunajskem vzdušju.

Zavestno smo se pri krstu naše kulturno-politične in literarne revije oprli na to vseslovensko, široko in darežljivo tradicijo, kajti „Zvon“ — ali gre za dunajskega, za kasnejši „Ljubljanski Zvon“ ali pa za naše literarno početje — naj bo simbol v trojnem pomenu besede; naj bo simbol krščanski misli, simbol za sporočilnost, medialno geslo, končno pa simbol za povezovalno nihanje med govorečim in nagovorjenim, ter razločevalno med evangeljsko jasnim DA in NE, in stolpovo odprtost njegovemu oznanilu.

“PAPEŽEV AVTO” so rekli ljudje daru, ki ga je ob papeževem obisku v Avstriji prinesel avstrijski vojaški vikariat k oltarju med papeževo mašo v Donauparku na Dunaju. Ta votivni dar je bil v obliki igračke – majhnega avtomobila, ki pa je predstavljal originalno vozilo, katerega so preko MIVE (misijonska organizacija, ki pomaga misijonarjem z vozili) poslali v Afriko. Vozilo je kmalu po papeževem obisku srečno dospelo v Tanzanijo in je zdaj na voljo avstrijskemu misijonskemu zdravniku dr. Herbertu Watschingerju, pri njegovi službi nujne pomoči. Pravijo mu pa tudi tam “papežev avto” in to ime se bo vozila menda držalo, dokler bo služilo svojim plemenitim namenom.

NA POT Frančiškovega miru sta se podala dva frančiškanska patra iz Assisija. Zadala sta si nalogo pridobiti predsednika ZDA Reagana in prvega partijskega sekretarja v Sovjetski zvezi Červenka za mirovno srečanje v Assisiju, kjer je živel glasnik miru sv. Frančišek Asiški. Kaj sta doživela? Izpolnitev svojih želja in želja vsega sveta gotovo ne. Dočim sta mogla v Washingtonu stopiti v Belo hišo, kjer ju je Reagan osebno sprejel ter jima posvetil precej časa za pogovor, je bil njun sprejem v rdeči Moskvi precej drugačen. Tam so ju sprejeli drugi, ne Čermenko. Ta jima je po drugih poklonil dolg spis o miru, za kako srečanje in pogovor z njima pa ni pokazal nikake pripravljenosti.

ČLOVEŠKI ZARODEK ni enostavno produkt moderne tehnologije, ki ga znanstvenik sme po svoji volji uničiti in vreči med odpadke – to trdi z vso odločnostjo Cerkev in še marsikdo, ki pravilno čuti, da gre pri “otrokih v epruveti” in “zmrzjenih zarodkih” za živa človeška bitja, četudi še nerojena. Teologi kot vestni znanstveniki in zdravniki so takoj spočetka svarili, da kakršni koli poskusi morajo biti v okviru spoštovanja in varstva življenja in da je bi bilo treba najprej misliti tudi na sto pravnih problemov, ki se bodo nujno pojavili pri tveganih zadevah v zvezi z nerazvitim novim življenjem. Teh problemov je res vedno več in še nastajajo novi. Prav zdaj so bili časopisi polni prvih strani ob novici o dveh melbournskih zmrzjenih zarodkih: siroti sta postala, ker sta se nju-

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

na starša smrtno ponesrečila nekje v Ameriki. Sta legala dediča, četudi še nerojena in v ledenici? Pa je že prišlo še novo vprašanje, ker baje pokojni mož ni bil njun oče – torej samo lastnik . . . Kam gre vse to, kje bo to končalo?

Zadnji koncil je v dokumentu Cerkev v današnjem svetu poudaril, da “mora biti življenje od trenutka spočetja zavarovano z največjo skrbjo”. Več je poudaril Papež Janez Pavel II. v encikliki Familiaris Consortio, še bolj točno pa se je izrazil v govoru Papeški akademiji znanosti: “Obsojam na najbolj odkrit in pravilen način vse poskusno postopanje na človeškem zarodku, kajti človeško bitje od spočetja pa do smrti nikakor ne sme biti izrabljano!”

OLIMPIJADA v Los Angelesu v ZDA se bo kmalu pričela in priprave gredo h kraju, tekmovalci raznih narodov pa polagajo še zadnje sile v trening in upanje na zmago. Žal bodo tekmovalja tokrat zelo okrnjena, saj je Rusija z večino svojih satelitov odpovedala sodelovanje. Pri vseh vzrokih gre v resnici za povračilo na bojkot svobodnega sveta, ki se zaradi sovjetske okupacije Afganistana ni udeležil zadnje moskovske olimpijade.

Človek bi mislil, da bi vsaj šport ostal prost raznih ozadij, političnih in drugih, ki uničujejo duha svetovnega bratstva. Pa so tudi ne tem polju že kar skoraj ob vsaki tekmi divji izgredi, surovi osebni napadi, pretepi . . . vse tisto, kar k pravemu športu ne spada. Kaj je potem kaj čudnega, če nastaja vedno več problemov pri organiziranju mednarodnih iger, kot je olimpijada? Škoda, da je tako. A svet postaja iz tedna v teden večje bojno polje nesporazumov, krivic in napadov.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevoznih pokojnih.

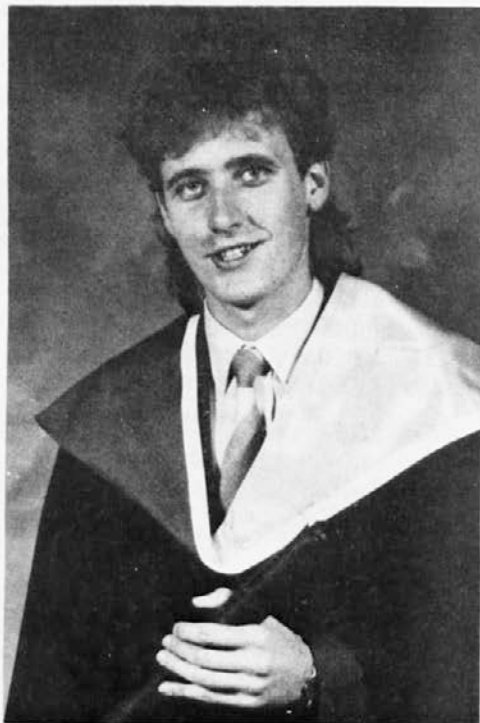
kotiček naših mladih

Dragi striček! Mi živimo daleč zunaj na deželi in je kraj naše pošte oddaljen 35 kilometrov, enako seveda moja šola in trgovine. Mama večkrat joka, ker ji je dolgčas, ata pa je zadovoljen pri delu na veliki farmi in pravi, da se še nekaj časa ne bo selil. Oba pa težko čakata, kdaj bo prišla nova številka Misli, kjer jaz najprej pogledam Kotiček. Vesel bom, če boš objavil to moje pismo. Mama mi pomaga, da ne bo preveč napak. Kar nevoščljiv sem slovenskim otrokom tam pri vas, ki imajo priliko za slovensko šolo. Mene uči mama, da ne bom pozabil. Tudi vse pesnice iz Kotička se učim na pamet. Lepo te pozdravlja Paul Kerkoč, 13 let, Lameroo, S.A.

DRAGI OTROCI!

Pri nadaljevanju naše *Galerije mladih* moram spet seči kar v melbournske vrste, ko ostali dve naši središči molčita in tudi manjše naselbine ne pošljejo nobenega kandidata. Samo ne očitajte mi, da dajem Melbournu prednost! Ni moja krivda, da se žal kar ne moremo zvrstiti.

Danes je na sliki CVETKO OSTROŽNIK. Fotograf ga je ujel na njegov veliki dan — 16. aprila letos, ko je



MOJE MISLI

PRVA MOJA MISEL ZJUTRAJ,
KO SE PREBUDIM,
OČKA MOJ, SI TI. V TOVARNI
DAN ZA DNEM VDIHAVAŠ
PRAH STRUPEN IN DIM.

DRUGA MOJA MISEL ZJUTRAJ,
KO SE PREBUDIM,
MAMICA, SI TI. KOT PTIČEK
V SONČNO LUČ IZ MRAČNE KLETKE
V TVOJ OBJEM ZAHREPENIM.

TRETJA MISEL KAKOR PELIN
KANE ZJUTRAJ MI V MLADOST:
TO SI TI, MOJ KRUH VSAKDANJI.
SMRTNI ZNOJ OČETOV PIJEŠ,
MATERINI SOLZ BRIDKOST.

Mirko Kunčič



na Melbournski univerzi prejel diplomo: Bachelor of Education.

Cvetko živi s svojo mamo Marto (rojeno Šajn in doma iz knežške župnije) v melbournskem okraju Thornbury. Oče, po katerem je dobil tudi ime ne samo priimek, mu je umrl leta 1973, ko je imel komaj enajst let. Po osnovni in srednji šoli v domačem okraju se je fant odločil za učiteljski poklic: nadaljeval je študije (Teachers College) in jih zdaj srečno dokončal. To leto že poučuje na Preston High School, menda kar tri predmete: angleščino, zemljepis in zgodovino. Ne samo mama, ki je toliko žrtvovala za njegovo bodočnost, tudi mi vsi smo ponosni nanj ob njegovih lepih uspehih. Čestitamo mu in mu želimo, da bi bil vedno v življenju vztrajen ter bi vztrajnost poudarjal tudi pri vzgoji mladine, ki žal tako rada marsikaj prične in v naveličanosti ne konča. Le vztrajnost dela mojstra, pravi star pregovor, in to velja tako za učene kot za življenje.

Cvetko je vsa leta s svojo mamo kaj rad prihajal k maši v našo slovensko cerkev, kjer se je družil z ostalimi mladinci. Upamo, da te svoje navade, mami in nam v veselje, ne bo opustil. In z zadoščenjem moram tudi dodati, da slovenski jezik dobro razume in tudi še kar obvlada. Kot učitelj zna ceniti znanje — če bo poleg angleščine obdržal tudi materinski jezik, mu bo to samo v korist.

RESERVOIR, VIC. — Rada bi se preko MISLI iz srca zahvalila vsem, ki ste nam stali ob strani v dneh bolezni in smrti našega dragega moža in očeta ANTONA MRŠNIKA. Vsem bo naša družina za vedno hvaležna za tolažbo, udeležbo pri zadnjem slovesu, za molitve in cvetje. Bog povrni za vse! — Ana Marija Mršnik z družino in mamo.

MT. MEE, QLD. — Zopet moramo pripisati eno o sebo več v našo Matico pokojnih. Dne 28. maja je v Mater Hospitalu v Brisbane po daljši bolezni končala svoje zemsko potovanje naša rojakinja, gospa TATJANA MASKELL rojena Pirc v Ljubljani dne 13. januarja 1931. V Avstralijo je prišla leta 1949 in se zaposlila v Wolston Park Hospitalu, kjer je leta 1950 postala prva psihiatrična bolniška sestra. Potem je delala na New Farm Clinic vse do svoje smrtne bolezni. S svojim mirnim značajem je bila med vsemi sodelavci zelo priljubljena. Žal pa se — morda zaradi svojih družinskih razmer — ni mnogo družila s Slovenci in med njimi skoraj ni bila nič poznana. Zato razen mene ni bilo nikogar rojakov na njenem pogrebu, ki je bil dne 31. maja. Njeni zemski ostanki so bili upepeljeni.

Pokojnica zapuša sina in hčer ter šest vnukov, v Sloveniji pa še 92-letnega očeta. Vsem iskreno sožalje, njej pa naj bo lahka avstralska zemlja! — Anica Cuderman.

MORWELL, VIC. — Po vseh veselih dogodkih smo se srečno vrnili iz sydneyškega koncerta, od koder smo odnesli lepe spomine ob topli slovenski pesmi, ki nam jo je podarila mladina. Nastalo je tudi več prijateljskih stikov.

Kar hitro po prihodu domov v Morwell pa je zazvonil telefon. Novi adelaidski znanci so se oglasili. Žal je bil glas gospe Dodič otožen in novica žalostna: "Umril je naš zavedni Slovenec, vaš prijatelj Stanko Šubic."

Stanka sem spoznal leta 1971 v Kew, kamor je prišel na obisk. Od takrat so postali naši pismeni stiki pogosti in zares prijateljski. Enkrat nas je obiskal tudi

**Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbourn
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobitje.**

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavpice 221 5536

**TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314**

Rojak VOJKO VOJK



v Morwellu. Zdaj v smrtni bolezni nam je pisal in nas želel videti, a ni nam bilo mogoče ugoditi njegovi želji. Preko MISLI pa bi rad izrekel sožalje sinu Jožetu in hčerki Marici ter se zahvalil vsem Slovincem, ki so mu bili v pomoč v bolezni in ga spremili k zadnjemu počitku. Lepa hvala gospe Dodič, ki je v našem imenu poskrbela za cvetje, na MISLI pa v spomin pokojnega Stanka pošiljam dvajset dolarjev kot dar Materi Tereziji v Indijo.

Počivajte mirno, dragi Stanko, in naj Vam bo lahka avstralska zemlja! — Ivan Lapuh z družino.

STRATHFIELD, N. S. W. — Letos v maju sva se za krajši čas ustavila na Aljaski. S turistično skupino sva pripotovala v mesto Anchorage. Šofer avtobusa je razlagal posebnosti mesta in med drugim dejal, da tu živi tudi znamenit Jugoslovan, ki slika. Seveda sva se napolila v Mirco's Gift Shop in kar nekako pričakovala, da bi moral ta Mirko biti Slovenec. In res se nisva motila. Mirko Berce, doma iz Kranjske gore, je bil še ka-

SÝDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

sveže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČZŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175
Telefon: 795 6937

ko vesel domačega in tako nepričakovanega srečanja. Kje vse najdeš Kranjca!? Mirko je lastnik trgovine spominkov, prodaja pa tudi svoje slike. Na vidnem mestu ima razstavljeno sliko, ki prikazuje Mirka pri srečanju s papežem Janezom Pavlom II. v začetku letošnjega maja na Aljaski. Povedal nam je, da ima v Novi Zelandiji svakinjo in ko jo pride obiskat, se bo ustavljal tudi v Sydneyu.

Mirko je naročil pozdrave za vse Slovence v Avstraliji. — Saša in Dušan Lajovic.

NORTH GEELONG, VIC. — Kaj me je spodbudilo k temu, da se tako pozno oglašam? Naj pričnem kar od kraja! Po radiu sem slišala, da bodo imeli na Planici 10. marca otvoritev dvorane, 11. marca pa bo bali-narsko tekmovanje, razstava slik in ročnih del, ob dveh popoldne pa še sveta maša. Sobotna otvoritev me ni toliko zanimala, saj je večinoma povsod enako: častni gostje, govori v angleškem in slovenskem jeziku, kulturni program in seveda ples. Bolj me je zanimala razstava in pa nedeljsko bogoslužje, četudi tako nekako mimogrede najavljeno.

Že ob razstavi sem bila prijetno presenečena. Saj je

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

PRI svojem študiju (za Masters degree) moram raziskovati življenje priseljencev takoj po prihodu v Avstralijo, zlasti v taboriščih Bonegilla (Vic.), Greta v Newcastle in Bathurst. Bi mi mogli rojaki, ki so šli sami preko teh središč za novodošle, pomagati s potrebnimi informacijami? Za sleherno sodelovanje bom zelo hvaležna. — **GLEND SLUGA,**
175 Esplanade, Altona, Vic. 3018
Telefon: (03) 398 2218

bila ena redkih razstav, na kateri skoraj ni bilo kiča ali junk-a. Vsa čast prirediteljem!

Zatem sem si ogledala začasni oltar na odru. Bil je ves v zelenju in cvetju. In še tik pred drugo uro je bila dvorana bolj prazna kot polna. Ob pričetku svete maše pa se je napolnila. Tedaj so zaprli kuhinjo in vsa vrata dvorane. Zavlada je prijetna tišina. Nato je pater vprašal, koliko ljudi bo pristopilo k sv. obhajilu. Roke so se dvigale in pater je rekel: "Štefan, preštej jih!" Štefan jih je naštel petdeset. Ko pa je prišel čas obhajila, je moral pater hostije lomiti in še so nekateri odšli brez obhajila, ker je patru zmanjkalo posvečenih hostij.

Drugo, kar me je prevzelo pri tej maši, je bilo prinašanje darov. Poleg običajnih mašnih darov so Planičarji darovali hlebec kruha in košaro grozdja. Kako ganljiv prizor, ko družinski oče v krogu svoje družine prinese darove!

Med mašo je bilo ljudsko petje. Lahko bi dejala, da je pela "cela dvorana". Na orgle je igral deček, sin slovenskih staršev, za katerega kar lahko računamo, da bo enkrat organist. Pa tudi ministranta ne smem pozar-

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane ...

OBISČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

biti, saj je bil pravi fant od fare.

Vsi navzoči pri tej sv. maši smo imeli uro duhovne
obnove. Saj to ni bila navadna maša, ampak pravo du-
hovno zborovanje, ki ga prisotni ne bodo pozabili.

Po končani maši smo nekateri še malo posedeli. Ko
sem bila v jedilnici v krogu svojih prijateljev, sem mo-
rala resno pomisliti, ali sedim v planinski koči v Tá-
marju, v pravi Planici pod Poncami, ali pa sem na
"Planici" v Springvale. Res nekaj enkratnega. Tokrat
sem bila na Planici prvič in upam da ne zadnjič.

Naj pridem končno na odgovor k začetnemu
vprašanju!

Tako pozno se oglašam zato, ker sem zelo veliko
slišala, kako je bilo na Planici v soboto zvečer in kako
prijetno je bilo balinanje, zelo malo pa je bilo omenje-
no nedeljsko popoldne. In vendar ni bogoslužje z bla-
goslovitvijo prostorov nič manj pomembno kot vse
ostale prireditve obeh dnevov. Planici hvala za tako
lepo preživetvo nedeljsko popoldne! — L. C.

Uredništvo je prejelo v objavo tudi tole pismo:

Vsem rojakom prav lepe pozdrave iz Švedske, kjer
sem že od leta 1970, vsake počitnice pa preživim v
naši prelepi Sloveniji v krogu domačih. Zadnje čase se
ukvarjam s fotografijo. Majska Rodna gruda je objavi-
la moje fotografije s poročne poti na Triglav, tudi sem
že razstavljal na mednarodni razstavi umetniške foto-
grafije v Maitlandu in Sydneyu (leta 1983 in 84). V
jeseni 1980 sva bila s kolegom iz Švedske tri mesece v
ZDA, kjer sva posnela 14.000 barvnih in črno-belih
slik. Zdaj pa sva napravila načrt za trimesečni obisk
Avstralije. Zadnji teden v septembru bova že v Syd-

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo
vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev,
kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obra-
čune ("Income tax return"), rešujemo davčne
probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bole-
zen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd.
(Workers' Compensation, Public Risk, Superan-
nuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

neyu, kjer nameravava kupiti avto za nadaljno pot:
Sydney — Brisbane — Cairns — Katherine — Tennant
Creek — Alice Springs — Ayers Rock — Coober Pedy
— Port. Augusta — Adelaide — Portland — Warnam-
bool — Melbourne — Wollongong — Sydney. Na tej
poti ali bližini pa bi se rada oglasila tudi pri rojakih,
ki bi bili voljni naju sprejeti in morda tudi prenočiti.

Če se kdo zanima za najin obisk, naj se javi na moj
naslov. V upanju, da se Vas bo čim več oglasilo, Vam
kličem: Nasvidenje v Avstraliji! — Karlo Pesjak in
Larry Johnsson. Naslov: Kyrkgatan 14B

S — 281 00 Hassleholm
SWEDEN

*"Če bi se kdaj poročil, bi se le z žensko, ki ima
smisel za humor."*

"Jasno, saj kakšna druga te ne bi vzela!"

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM



TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

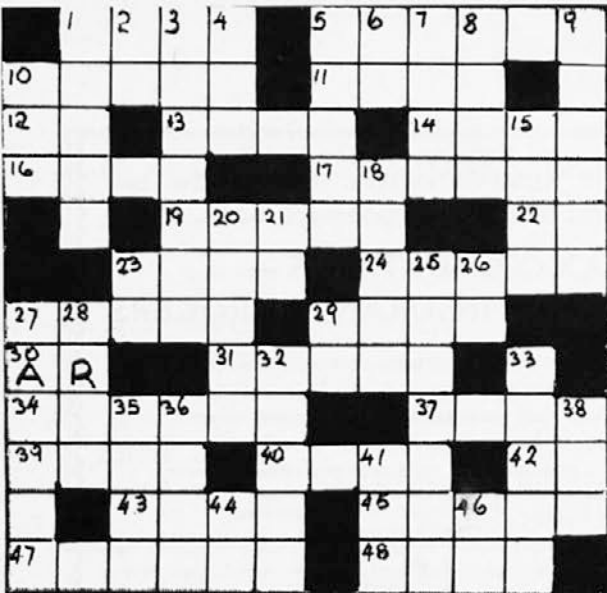
Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA



PO "SLOVENSKO"
SE NASMEJMO!

+ Ker v Jugoslaviji zadnje čase primanjkuje jedilnega olja, me je resno zaskrbelo, da ga morda ne pridobivamo iz nafte.

+ Nekateri se ne bi nikoli premaknili, če se zemlja ne bi vrtela.

+ Kdor je iz tuje roke, je hitro vsega sit.

+ Dali smo vse od sebe, da bi nagrabili k sebi.

+ Tlačane smo odpravili, pa saj so tako in tako plačevali samo desetino.

+ Dajte danes, da vam jutri ne bodo vzeli!

+ Tudi oni prispevajo k stabilizaciji: zategujejo nam pasove.

+ Vprašanje radiu Erivan: "Ali naši socialistični funkcionarji res živijo bolje kot nekateri kapitalisti?"

Odgovor: "Načelno res, a to dokazuje le nezmožnost kapitalističnega sistema."

+ Največ govorijo ljudje, ki sproti pozabljajo, kaj so pravzaprav hoteli povedati.

Rex PHOTO STUDIOS Tel.: 386 8069

Excellence in Photography

Izdelavamo prvovrstne fotografije ob prilikah porok, krstov, prvih obhajil, birme

678-680 SYDNEY ROAD, BURNSWICK, VIC. 3056

Govorimo tudi slovensko

(NAROBE) K R I Ž A N K A – Ivanka Žabkar

Besede dveh črk:	Besede štirih črk:	Besede petih črk:	Besede šestih črk:
IG	URAR	TALEC	JAZBEC
OL	VINO	KADET	RUTINA
JA	ENAK	MODRA	BISTER
IN	AKUT	BODEC	EFEKTI
LE	SEME	FAZAN	ZAVESA
ŠE	TLAK	ARKUS	CMOKEC
TU	MOLK	POLJE	
DO	OGEL	JAJCA	
OD	USAD	JUNAK	Besedi sedmih črk:
ON	MAST	ZILJA	
AR 30	KRIL	UTONE	LJULJKA
DA	IKRA	SITEN	IMETNIK

Besede treh črk:
OSA
KES
POK
KAN

Za spremembo bomo tokrat reševali KRIŽANKO s tem, da jo bomo sestavljali. Vstaviti je treba vse te besede pravilno v mrežo. V rešitvi dodaj gornjim besedam odgovarjajoče številke iz križanke (kot je za primer pri 'ar'-u).
– Saj ni tako težko, kot izgleda na prvi pogled.
– Rešitev pošljite do 5. avgusta na uredništvo!

+ Standard se nam je zvišal: še celo resnica ni nič več gola.

+ Pri meni se je oglasil vohljač. Rekel je: "Bodi danes priden. Utrujen sem, ne morem ti slediti."

+ V partijo sprejemamo delavce, pa ne gre. Kaj bo bi poskusili spraviti partijce v delavstvo?

REŠITEV JUNIJSKE KRIŽANKE

Vodoravno: 1. (Nikola) Tesla; 6. edikt; 9. imperij; 11. zal; 12. na; 13. ten; 14. Id; 15. E; 16. ski; 17. rok; 19. ar; 21. R.T. 22. sluga; 24. Asa; 25. A; 26. GB; 27. KZ; 27. tržan; 30. E; 31. boa; 33. ura; 34. uk; 36. zastoj; 38. nemost; 40. Kent; 42. trasa; 43. OO; 44. IA. – Navpično: 1. tinta; 2. Ema; 3 Sp.; 4. let; 5. arest; 6. Ej!; 7. KA; 8. tlaka; 10. Ink; 18. oglar; 20. Rab; 21. rak; 23. Lear (izg. Lir); 26. grunt; 28. tat; 29. Narta; 32. ost; 35. ker; 36. zos; 37. oko; 39. M.A.; 41. ni.

Geslo letošnjega mladinskega koncerta (v mastno tiskanih kvadratih, brano od zgoraj navzdol) je: PESEM NAS ZDRUŽUJE.

Rešitev so poslali: Angela Židan, Jože Grilj, Ivanka Žabkar, Slovenske sestre v Slomškovem domu, Zalika Svenšek, Ignac Poderžaj, Lidija Čušin, Viktorija Gajšek, Vinko Jager, Francka Anžin in Marija Špilar, Antonija Glušič, Zorka Persič, Vera Gruber. – Za nagrado je bil tokrat izžreban Ignac Poderžaj.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. – Cena 6.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. – Cena 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika, ki je izšel pred dvema letoma v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih in temnomodrih platnicah. Cena je 5.– dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

BOJ ZA SLOVENSKO ŠOLSTVO NA PRIMORSKEM – Izdano v Argentini. Iz zapiskov pok. dr. Srečka Baraga in ohranjenih dokumentov je vsebino knjige uredil Alojzij Geržinič. Cena 10.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu Antona Družina in z ilustracijami Lilliane Brule. Izdano v ZDA (Slovenian Research Center). Cena 11.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišljanja o komunizmu. Cena 6.– dol.



SLOVENIAN HERITAGE – (Vol. I) – Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosegih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. Cena 18.– dol.

Naj omenim, da poština v ceni NI vključena!



SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prisrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Tudi drugo leto (1985) bo skupinski polet MELBOURNE — SYDNEY — LJUBLJANA.

V mesecu juniju bo zelo ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.

Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!

